

Forum Beneficiale, Sive Quæstiones & Responsa Canonica

Materiam De Beneficiis Universam Ex Beneficialistarum tam antiquorum, quàm recentiorum placitis complectentia. Opus methodo novâ, & clarâ in tres digestum Partes ... accuratè, ac copiosè instructæ

De Vacatione, Amissione, Et Extinctione Beneficiorvm ...

Leuren, Peter

Coloniæ Agrippinæ, 1704

Paragraphvs VI. Coram quibus, seu quorum manibus fieri debeat
Resignatio.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-74494](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-74494)

ciuitate & dicecesi Hipporegensi, nec ibi fuisse usu receptam, Domini firmarint, habere ibi locum, quia publicata Roma, & Papa voluit omnes & singulos proinde obligare & afficere, ac si fuisset illis singulariter intimata, & præsumi, esse in usu, quamdiu non fuit probatum contrarium. Quoad illud verò num supplicatio interposita à lege & constitutione generali suspendat interim ejus executionem, donec secunda iussio superueniat, remittit Garcias ad Rodrig. regular. qq. 10. 1. q. 6. n. 7. Valsq. in 1. 2. 10. 2. d. 156. n. 43. & Lorcam in 1. 2. d. 20. de ll. qui rectè, ut ait Garc. ostendunt non suspendere. De cetero stante illà Pii V. constitutione, excipi ab illa beneficia jurispatronatus, seu illa resignata coram Episcopo posse ab illo conferri suis consanguineis, cum consensu nimirum patroni, seu ubi hi ab illo presentantur, tradit Fond. p. 1. c. 3. n. 9. & p. 2. c. 3. §. 7. n. 3. citans Quatant. in sum. Bullar. v. benef. resign. loquentem in genere de beneficiis jurispatronatus, (quemadmodum & tradit Garcias loquendo generaliter p. 11. c. 3. n. 268.) & Riccium in decis. curia Neapolit. l. 3. decis. 81. restringentem hanc exceptionem ad beneficia jurispatronatus laicalis. Item conferre poterit Episcopus personis in dicta Pii V. Bulla nominatis vacantia per dimissionem clericatus (puta per contractum matrimonium, vel professionem militiæ; cum hæc non sit vacatio per resignationem, de qua loquitur Bulla illa Pii V. (ethi fortè dici posset resignatio tacita) Tond. cit. §. 7. n. 4. citans Riccium ubi ante decis. 307. Item vacantia per adeptionem alterius incomparabilis, ut Ricc. loc. cit. decis. 308. apud eundem Tond. n. 5. qui tamen ait, se non videre quomodo illa decisio Riccii subsistat; cum illa beneficia per adeptionem incompatibilis vacantia non possint resignari, sed debeant simpliciter dimitti, ut Garc. p. 11. c. 5. n. 58. & sint reservata Papæ, ut idem Garc. loc. cit. n. 60. Notandum etiam ex eodem Tond. cit. §. 7. n. 3. per familiares Episcopi intelligi eos, qui actu deserviunt Episcopo, & continuam exercent commensalitatem in ejus domo, ut Paris. l. 5. q. 6. n. 195. ubi cum hac constitutio non exprimat, qui sint consanguinei & affines, hic casus videtur relictus sub juris communis dispositione, juxta l. commodissimè. ff. de liberis & posthum. idemque dicendum de familiaribus, quod de jure communi sint omnes, qui subsunt alicui ratione potestatis, & cum eo cohabitant, juxta c. ult. de verb. signif. in 6. & ibi Gemin. in ult. not. & Bald. in l. 2. c. de testibus. vide eundem Paris. cit. q. 6. fuscè agentem de penis in dicta constitutione contentis.

Questio 371. An beneficium conferri possit alteri, quàm illi, in cuius favorem resignatum?

Respondeo negativè. Lott. l. 3. q. 14. n. 42. Gonz. gl. 14. n. 28. quos vide. Resignatio enim, ubi admittitur, non censetur admisa ad favorem alterius quàm resignatarii. Lott. loc. cit. n. 36. & seq. apud quem loc. cit. n. 53. etiam vide, qualiter intelligatur conditio illa subintellecta in resignatione ad favorem, uti & n. 23. apud eundem Lott. vide resignationis in favorem formam.

PARAGRAPHVS VI.

Coram quibus, seu in quorum manibus fieri possit ac debeat resignatio?

Questio 372. An resignatio necessariò fieri debeat in manibus alicujus, & quidem Superioris, seu habentis ad hoc, nempe ad recipiendam resignationem, auctoritatem seu potestatem?

1. Respondeo ad primum affirmativè, seu debet fieri resignatio aliquo eam recipiente seu auctorizante, & non posse proprià auctoritate dimitti beneficium. c. admonet. de renunc. Barbof. juris Eccles. l. 3. c. 15. n. 14. Laym. in cit. c. admonet. n. 2. Paris. l. 7. q. 8. n. 1. citans Anchar. in c. susceptum. de rescrip. in 6. & Abb. in c. quod in dubiis. de renunc. Azor. p. 2. l. 7. c. 19. q. 6. Pirh. ad tit. de renunc. n. 57. sicut enim beneficia sine alterius licentia & auctoritate obtineri, sic nec dimitti possunt. Proinde

2. Respondeo secundò: resignationem necessariò fieri debere coram Superiore, seu in manibus Superioris; præbentis ad hoc consensum suum seu licentiam, ac ita non nisi auctoritate Superioris interveniente deponi posse beneficium. Paris. l. 7. q. 1. n. 1. citans quàm plurimos, Garc. p. 11. c. 3. n. 219. Pirh. Azor. ll. cit. Barbof. loc. cit. & n. 4. dicens, de substantia resignationis esse, ut admittatur à Superiore. Siquidem per adeptionem beneficii devincit se Ecclesia, sive initus censetur quidam contractus inter beneficiarium & Ecclesiam, vi cuius obligatur ille servire Ecclesie, & hæc ipsum pro servitio præstito alere. Adeoque ab hac inferendi Ecclesie obligatione & onere se eximere, dictumque contractum rescindere nequit proprià auctoritate sine admittente Superioris, (qua proinde non est aliud, quàm absolutio quædam à dicto vinculo, Paris. cit. q. 1. n. 7.) beneficiatus. Barb. loc. cit. n. 15. Item cum beneficia sint bona Ecclesie, & in utilitatem Ecclesie instituta, merito jura cavent, ne clericus injussu Superioris beneficium dimittat, ne beneficia haberi videantur in patrimonio & in bonis suis, seu ne reputentur inter bona patrimonialia, de quibus liberè disponere potest beneficiatus, & ne Ecclesia debito destituatur ministro. Azor. loc. cit. Castrop. de benef. d. 6. p. 2. §. 2. n. 1. Cùmque beneficium in perpetuum collarum & obligatum est beneficiato, dum illud in titulum accepit, ita ut sine justa & gravi causa eo privari nequeat, æquum omnino est, ut vicissim beneficiatus beneficium dimittere nequeat, nisi Prælate Ecclesie resignationem acceptante. Laym. in c. admonet. de renunc. n. 2. & ex eo Pirh. Porro extenditur responsio, ut non solum locum habeat in habentibus verum beneficium ecclesiasticum, sed etiam in iis, qui servitio tantum alicujus Ecclesie aut pii loci in ordinatione pro illius necessitate vel utilitate sunt adscripti, juxta Trid. sess. 23. c. 16. ita ut nec tales locum illum deserere debeant sine consensu Episcopi, alioqui iis sacrorum exercitium sit interdicendum, Pirh. loc. cit. citans Fagn. in cit. c. admonet. n. 15. Paris. l. 7. q. 6. à n. 1. Quin & laici hospitalium administrationem habentes non possunt eam desere-

re sine Episcopi seu Diocessani licentia; cum ut illa sint sub cura & dispositione Episcopi. Pirh. *ibid.* ex Fagnano *loc. cit.*

Quaestio 373. An, & qualiter limitanda praecedens responsio, seu quanam resignationes fieri possint sine auctoritate Superioris?

1. **R**espondeo primò: locum non habere, seu non requiri auctoritatem seu consensum Superioris in resignatione, seu cessione juris ad beneficium, competentis v.g. ratione postulationis, electionis, praesentationis, impetrationis literarum apostolicarum de promovendo. Barbof. *loc. cit. n. 5. Paris. cit. q. 1. à n. 74.* citans quamplur. *Garc. loc. cit. n. 247. Pirh. cit. n. 57. Laym. in c. admonet. de renunc. n. 2.* Ratio communis horum omnium est, quòd in beneficiis acquirendis cesset ratio illa vinculi. Neque enim tam arcto vinculo Ecclesiae obstringitur electus, postulatus, praesentatus, quàm confirmatus, institutus &c. Paris. *n. 74. Pirh. loc. cit.* quòdque auctoritas illa Superioris requiritur, est propter interesse Superioris, quòd non adest, nisi postquam beneficiatus jus plenum in beneficio est adeptus per confirmationem, aliamve institutionem. Paris. *n. 82. Pirh. loc. cit.* neque dictus electus praesentatus ante confirmationem, institutionem verum, sed quasi contrahit matrimonium cum Ecclesia. Paris. *n. 88.* Sic itaque electus ad beneficium vel dignitatem Ecclesiasticam (& nominatim etiam electus in Episcopum, ut Paris. *n. 30.*) etiam post consensum suum praestitum electioni, ante confirmationem sine licentia Superioris, seu habentis confirmare, potest resignare in manibus eligentium (quas tamen postremas particulas ita intellige, ut opus non sit licentia seu consensu eligentium ad hanc resignationem) Paris. *à n. 78.* citans quamplur. contra Goffred. Host. Archid. *in c. si electio. de elect. in 6. Praeposit. in c. si quis. 7. q. 1.* quorù sententiam communiter damnatam esse, ait Paris. *n. 87.* Sic praesentatus (etiam post acceptatam à Superiore praesentationem, ut Paris. *n. 96.*) ante institutionem absque auctoritate & licentia Superioris renunciare potest praesentationi, jusque per illam quæsitus ad beneficium in manibus Patroni. Paris. *à n. 94.* citans Coraf. *de benef. p. 1. c. 8. n. 15. Roch. de sa. rep. v. honorificum cum communi.* Si habens literas expectativas ad beneficia vacatura, potest illis sine Superioris seu concedentis illas auctoritate resignare. Barbof. *loc. cit. n. 33.* Idem est de gratia, alicui facta per literas de providendo de beneficio vacante; cum per illam adhuc non nisi jus ad beneficium quæsitus sit. Barbof. *loc. cit. n. 33.* citans Zabarell. *in clem. auditor. de rescript. Secus tamen est de literis obtentis ad beneficia, quae vacant, dum hæ non solum mandatum de providendo, sed provisionem ipsam seu collationem continent; cum enim per harum literarum expeditionem & acceptationem jus sit quæsitus in beneficio jam vacante, ita sine auctoritate Superioris, quis resignare nequit. Paris. *n. 99.* etsi subjungat *n. 100.* quòd quis sine auctoritate Superioris istiusmodi literis continentibus collationem factam beneficii vacantis post earum acceptationem renunciare possit tacite, non capiendo possessionem illius beneficii vacantis; eò quòd per impetrationem non obligetur quis beneficio, nisi ceperit possessionem, ut Abb. *in c. ad audientiam. de rescript. n. 3.* Quòd ipsum tamen falsum videri ait *Garc. loc. cit. n. 248.* eò quòd, cum illi non*

possit renunciare expressè sine auctoritate Superioris, quia juri in re, quale per illam literarum acceptationem acquisivit, renunciare nequit sine Superioris auctoritate, etiam illi tacite, non capiendo possessionem, nequeat renunciare. Abbas autem à Parisio citatus loquatur expressè de literis ad beneficia obtinenda, & non obtenta.

2. Respondeo secundò: posse sine licentia & auctoritate resignari beneficia litigiosa, etiam post illorum collationem aut institutionem, dum jus in iis verè anceps est, & probabiliter dubium (secus enim est, si resignans jus certum habet in beneficio; etsi enim tunc licet patiatur, renunciare tamen non potest beneficio sine Superioris auctoritate) eò quòd tunc cesset praedictum Superioris; cum non constet, possidentem habere jus in re, & dubius sit litis eventus. Item quòd renunciatio talis, utpote per quam in causa dubia receditur à litè sit favorabilis. Barbof. *loc. cit. n. 6. Paris. cit. q. 1. à n. 104.* ex Butrio & Abb. *in c. quòd in dubiis. de renunc. Garc. loc. cit. n. 249.* citans Coraf. *de benef. p. 1. c. 8. n. 16.* Rosin. *de benef. c. 14. n. 43. & 44.* Pirh. *loc. cit. n. 58.* contra Laym. *in cit. admonet. de renunc. n. 2.* ex Anania *in cit. c. quòd in dubiis. n. 18.* tenentem contrarium, tum quòd generalis regula sit, resignationem beneficii acquisiti fieri non debere sine auctoritate Superioris, à qua regula nullibi in jure reperitur exceptum beneficium litigiosum; tum quòd interest Ecclesiarum, ut Episcopus seu Ordinarius cognoscat causam resignationis, praesertim, dum beneficium est curatum, num Ecclesiae expediat, nec ne, num resignatio facta spontè, liberè, sine metu simoniae &c. Quam sententiam quoque probabilem asserit Pirh. *loc. cit.* & pro qua facit, quòd cum aliis tradit Azor. *p. 2. l. 7. c. 30. q. 3.* beneficium litigiosum nec impetrari, nec apud Papam renunciari posse in favorem alterius non factà mentione litigiosi.

3. Respondeo tertio: posse intrusum sine Superioris auctoritate resignare, vel potius dimittere beneficium, in quò intrusus est. *Garc. loc. cit. n. 250.* (hanc tamen adiciens limitationem: si intrusus est existenter & apparenter carens titulo) Paris. *cit. q. 1. n. 107.* citans Glos. Innoc. Abb. Host. & AA. communiter *in c. nisi cum pridem. de renunc.* si enim habentes jus tantum ad beneficium id possint, multò magis id poterunt, qui jus nullum aut titulum habent. Paris. *n. 108.* Praeter has limitationes specialiter sic

Quaestio 374. An, & qualiter criminofus & irregularis resignare possint sine auctoritate Superioris?

1. **R**espondeo primò: Episcopum quantumcunque graviter criminofum, non posse renunciare seu dimittere Episcopatum sine auctoritate & licentia Papae. *nisi cum pridem. de renunc. ubi dicitur: propter conscientiam criminis cedendi licentia potest, seu debet postulari, & expressus c. Suffredus. 6. q. 3. Paris. l. 7. q. 2. n. 3. Pirh. ad tit. de renunc. n. 59.* Atque ita Episcopus, etiam simoniacus, dimittere nequibit Episcopatum sine auctoritate Papae, qui, si Episcopus bene administrat Episcopatum, dispensabit cum eo in ordine ad retinendum Episcopatum. Paris. *cit. q. 2. n. 4.* ac proinde idem erit de Episcopo reo aliorum gravissimorum criminum; cum simonia inter gravissima reputetur. Paris. *n. 5.* Ampl. atque hoc ipsum Paris.

Paris. *ibid.* n. 7. quod Episcopus criminofus, ne quidem in articulo mortis renunciare Episcopatum possit sine licentia Papae, sed sufficit pro exoneratione conscientiae promittere confessario, velle se eum dimittere, quamprimum poterit.

2. Respondeo secundò. Sed neque criminofus alius non Episcopus dimittere sine auctoritate Superioris potest beneficium, dum crimen tale est, propter quod non ipso iure seu facto existit privatus beneficio, sed privandus per sententiam Iudicis. Paris. *ibid.* n. 10. Pirh. *cit.* n. 59.

3. Respondeo tertio: neque privatus ipso iure ob crimen, adeoque carens quidem a parte rei vero titulo, ex quo tamen requiritur sententia declaratoria, renunciare potest sine Superioris auctoritate. Paris. *ibid.* n. 10. & 11. Pirh. *loc. cit.* Etsi enim talis revera ius ac titulum beneficii amisit, ex quo tamen possessionem retinet, donec sententia declaratoria criminis feratur, titulum saltem putativum, seu communiter existimatum retinet. Atque ita hoc casu requiritur auctoritas Superioris ad renunciandum, non quidem ad hoc, ut resignetur ius ac verus titulus, utpote quem non habet amplius, sed propter titulum putativum seu coloratum, qui adhuc suppetit. Pirh. *loc. cit.* Paris. *cit.* n. 10. citantes Abb. *in c. nisi cum pridem de renunc. n. 5.* ad titulum verò putativum seu coloratum in ordine ad hunc effectum requiratur, ut illum legitima Superioris auctoritate acceperit, etsi non verum ob delictum seu occultum defectum; si enim intrusus est, & beneficium propria auctoritate occupavit, potest & debet beneficium dimittere absque alia Superioris licentia: nec prodest titulus talis coloratus, dum non provenit à legitimo Superiore, ut gesta cum tali titulo valeant aut sustineantur ob errorem seu opinionem communem. Pirh. *loc. cit.* citans Fagn. *in cit. c. nisi cum pridem. n. 32.* Sic itaque simoniacus, etsi privatus ipso iure beneficio, nullumque titulum acquirat, ex quo tamen habet titulum putativum, ratione cuius urget interesse Superioris non nisi interveniente auctoritate illius renunciare debet. Paris. *ibid.* n. 11. contra Abb. *in cit. c. nisi. n. 6.* quamvis talis simoniacus quam primò de licentia Superioris dimittere debeat beneficium, aut habere dispensationem, etsi per alium eo ignorante simonia commissa fuit, mox ut illam commissam intelligit. Paris. *ibid.* n. 15. citans præter alios Abb. *in c. nisi. n. 6.* & *in c. post translationem. de renunc. n. 23.* ubi is loquens de Episcopo dicat, quòd mox, ut scivit simoniam commissam in adeptione Episcopatus, debet vocare personas idoneas, & coram eis exponere factum, & protestari, quòd invitus Episcopatum teneat, & coram illis instituire procuratorem, quem mittat ad Curiam ad petendam licentiam renunciandi.

Respondeo quartò: dum verò criminofus ob crimen non tantum ipso iure privatus est titulo, sed insuper caret titulo putativo & colorato, ut quia per sententiam declaratum incurrisse illum crimen tale, ob quod privatus ipso iure, poterit sine auctoritate Iudicis dimittere beneficium. Paris. *ibid.* n. 8. Pirh. *loc. cit.* ex Abb. *loc. cit.* In quo casu non tam renunciat titulo, utpote quem non habet, quam possessioni iniusta, ut ait, Pirh. Ex his infero, &

Respondeo quintò: irregulares, cum non sint privati, sed privandi, non possunt renunciare absque auctoritate Superioris. Paris. *loc. cit.* n. 11. ex eodem Abb. *loc. cit.* n. 6.

Quæstio 375. Num etiam requiratur licentia alia & auctoritas Superioris in resignatione illa tacita, quæ ab ipso iure, seu juris constitutione induci censetur ob factum aliud quod beneficiati sine expressis illius verbis, v.g. dum beneficiatus assequitur beneficium aliud incompatible cum præhabito, dum emitit professionem, contrahit matrimonium &c.

1. Respondeo primò in genere affirmativè, seu licet beneficium per talem actum vacet ipso iure, debere nihilominus, saltem dum assequitur aliud incompatible beneficium illud præhabito dimitti coram Superiore, sive in manibus illius, & de illius licentia, ita ut si secus fecerit, beneficiatus ille possit à Superiore revocari ad prius illud beneficium, utpote quod absque auctoritate dimittere non potuit, juxta Extrav. Joannis XXII. *Execrabilis. de præb. Pirh. loc. cit.* n. 61. Paris. *ibid.* n. 7. q. 3. n. 2. citans Abb. *in c. ex ore. de his que sunt à majore parte capituli. n. 10.* Corat. *de benef. p. 1. c. 8. n. 13.* Roffinac. *de benef. c. 14. n. 36.* Burfatt. *conf. 353. l. 4.* Nec obstat textus *c. ex ore.* ubi dicitur *iuri suo renunciasse videtur:* absque eo, quòd in dicto capite mentio fiat de Superiore; nam etsi de Superiore non fiat hæc mentio, non tamen negatur per hoc, intervenisse auctoritatem Superioris, sed potius id supponitur, quia actus in dubio censetur factus secundum generalem dispositionem juris; quin & ibi intervenisse consensum tacitum Superioris, ait Abb. *ibidem* Pirh. *loc. cit.* Paris. *cit.* q. 3. n. 5. Quam sententiam etsi communem fateatur cum Parisio Garc. *loc. cit.* n. 243. citans pro ea insuper Hojsd. *de incompat. p. 1. c. 13. n. 36.* Pet. Gregor. &c. ipse tamen contrarium tenet *cit. n. 243* nimirum non requiri in hoc casu licentiam seu approbationem Superioris; cum ab ipso iure inducatur hæc dimissio, citatque pro se præter gl. & Holt. *in cit. c. ex ore Quintadv. l. 4. Eccl. iust. n. 89.* Gonz. *gl. 14. n. 73.* ubi is in genere ait: tacita resignatio non eget auctoritate Superioris, ut tradit Benedictus Capra. *in Clem. gratia. de rescr. n. 5.* Fateatur nihilominus Garc. n. 240. requiri consensum Superioris expressum vel saltem tacitum (hunc enim sufficere ait n. 241. ex Abb. *in cit. c. ex ore.* quemadmodum sufficit consensus tacitus renunciantis) non secus ac in resignatione expressa, in alia resignatione tacita, quæ nimirum fit quidem etiam sine verbis, factò tamen hominis liberè renunciantis. v.g. ut in terminis *cit. c. ex ore.* per reverentiam exhibitionem tanquam Superiori, adeoque fit dependenter, seu ex consensu immediato renunciantis, & non ex necessitate juris sic disponentis, uti contingit in altera specie resignationis tacite à iure inductæ, de qua antè.

2. Respondeo secundò: pari modo insistendo sententiæ primæ, etsi electus ad aliam Ecclesiam, etiam alterius diocesis, electioni de se factæ consentire possit sine licentia sui Superioris, non potest tamen sine illius licentia actu relinquere suam Ecclesiam, & transire ad illam, ad quam electus alioqui revocari potest, & si admonitus non redierit, excommunicandus erit, *c. si verd. & seq. q. 1. c. admoner. de renunc. Pirh. cit. n. 61.* Liberum autem erit, Episcopo seu Prælato, ad quem pertinet prima illa Ecclesia, cum, qui transivit, revocare ad primam Ecclesiam, vel negatà ei licentiâ transeundi ad secundam, eum retinere in prima. Pirh. *ibid.* ex Innoc.

in cit. c. admonet. Si tamen Ordinarius sciens discesum Praelati, alteriusve beneficiati non contradicat, neque eum intra 6. menses revocet, renunciationem ejus ratam habere censetur, Laym. ad c. admonet. n. 4. ex Innoc. & Jo. And. ibidem. Nec obstat his c. de multa de prob. ubi habetur, quod per transcursum ad secundam Ecclesiam prima vacet ipso jure; id enim intelligendum, quando quis transit cum licentia sui Praelati, alioqui prima non vacat, etsi ea privari possit, Pirh. loc. cit. Porro requiritur consensus expressum, dum transcurrit ad Ecclesiam aliam alterius diocesis, & sufficere tacitum, dum transcurrit ad aliam ejusdem diocesis, ibidem habet Pirh. ex Fagn. in c. admonet. n. 13. & Jo. And. ibidem n. 5. De cetero, dum beneficiatus ad majus beneficium, nempe dignitatem, Praelaturam vel beneficium curatum eligitur vel promovetur, non potest illum impedire Episcopus, dum nullum obstat impedimentum Canonicum. Et si malitiosè, & sine justa causa denegat petitam licentiam, compellendus est per Superiorem ad eam concedendam, Pirh. ibid. Laym. ad cit. c. admonet. n. 6. juxta Gloss. ibid. & Hostiens. in sum. rit. de postul. praelator. §. si quis postulandus.

3. Respondeo tertio: tamen tutius sit & convenientius, ut beneficiatus ingressurus religionem, seu professionem emissurus resignet potius expressè coram Superiore. Paris. l. 7. q. 4. & ex eo Pirh. loc. cit. nu. 60. juxta Abb. & Butrio in c. admonet. facta tamen tacitè renuntiatio per professionem sine auctoritate Superioris est valida; etsi facta renuntiatio beneficii, ante professionem sine licentia Episcopi sit invalida, juxta Trid. sess. 25. de regular. c. 16. Pirh. loc. cit. sufficit autem beneficiarum ingressurum religionem petere ab Episcopo aut Ordinario licentiam, & licet eam non obtineat, transire tamen poterit ad religionem, jure ipso faciente ad hoc potestatem, si Episcopus eam negat. Argumento c. licet. de regular. Laym. in cit. c. admonet. n. 5. Pirh. cit. n. 60. Occasione cujus illud hic circa jam dicta notandum, aliud esse, non posse, aut debere beneficium tacitè (vel etiam expressè) resignari sine auctoritate Ordinarii, aliud non posse resignari sine ejus consensu praestito, seu eo invito; sic namque verum est, quod ex Fagnan. in cit. c. admonet. n. 23. & seq. tradit Pirh. loc. cit. n. 62. si beneficium curatum est, vel saltem residentiale, aut requirens certum servitium non posse illud resignari, nec simpliciter expressè nec tacitè acceptando aliud incompatible invito Superiore. Si autem beneficium omnino simplex est, nullum servitium aut residentiam requirens, posse etiam invito illo resignari: eò quod horum beneficiorum collatio principaliter sit ad utilitatem eorum, quibus conferantur, adeoque, cum quisque liberè renunciare possit ei, quod pro se est principaliter inductum, resignari possit invito Superiore. Verum tamen non est, quod & istiusmodi beneficia infcio, vel omnino non requisito Superiore resignari queant; cujus auctoritas per hoc satis agnoscitur, quod requiratur ad admittendam hujusmodi resignationem, etsi eam non possit non admittere, de quo paulò inferius.

4. Respondeo quarto: tacitam resignationem, seu potius dimissionem & derelictionem beneficii, quae contingit per contractum matrimonium, non videri requirere licentiam, aut etiam petitionem licentiae Superioris, & in hoc saltem casu procedere sententiam Garciae.

Quaestio 376. An facta resignatio sine Superioris auctoritate sit valida?

1. Respondeo primò in genere: resignatio facta sine auctoritate legitimi Superioris est nulla. Castrop. de benef. d. 6. p. 2. §. 2. nu. 1. Paris. l. 7. q. 1. n. 9. cum communi DD. in c. quod in dubiis de renunc. non secus, ac cum Tutores & Curatores alienare non possint bona immobilia, & quae servando servari possunt absque decreto Judicis, si absque eo bona illa distraxerint, alienatio nulla est, juxta l. magis puto. §. non passim. ff. de rebus eorum, & AA. passim apud Paris. loc. cit. n. 11. Pro declaratione tamen hujus responsionis,

2. Respondeo secundò: talis resignatio nulla est, seu non tenet quo ad praedictum Ecclesiae seu Superioris, coram quo fieri debuisse: in quantum nimirum in arbitrio Superioris illius est, resignantem illum cogere ad beneficium taliter resignatum retinendum (quod non possit, si ea resignatio etiam in praedictum suum valida fuisset, adeoque res amplius integra non esset respectu talis Superioris) vel illam admittere & ratam habere, ac ita compellere resignantem ad dimittendum illud beneficium, & ipse tale beneficium conferre alteri. Paris. cit. q. 1. n. 12. Castrop. loc. cit. Pirh. de renunc. n. 64. Ac proinde talis resignans retinet proprietatem & titulum beneficii (hunc enim retinet, quamdiu resignatio à Superiore admittitur non est) novo ei titulo opus non est, dum permittitur à Superiore in beneficio permanere, quidquid sit de possessione. Barbosa juris Ecclesiae l. 3. c. 15. m. 161. citans Abb. in c. quod in dubiis n. 8. Innoc. ibid. n. 1. Menoch. de arb. casu 201. n. 47. Nav. & c. Valebit tamen talis resignatio, si resignante perseverante in prore sua voluntate et non revocante à se resignationem, Superior eam ratam habuerit: cum enim renuntiatio facta coram non Superiore annullatur propter praedictum & injuriam, quae fit per hoc Superiori, sique hanc remittere possit, adeoque ratam habere potest cessionem, si velit. Pirh. loc. cit. n. 65. si autem sciens beneficium propria auctoritate dimisisset beneficium, seu resignasse, & intra 6. menses eum non revocet, censetur, ut dictum, resignationem talem approbasse, & sic ea habebit effectum suum. Pirh. n. 65. Paris. nu. 55. ubi etiam addit, quod si Superior intra 6. menses illos resignantem illum non compellat ad redeundum ad beneficium, aut ipse illud conferat, devolvatur potestas conferendi ad proximum Superiorem. Porro solere facilis admitti & ratificari resignationem factam in manibus clerici non Superioris, quam in manibus laici, notat Paris. n. 52. & ex eo Pirh. cit. n. 65.

3. Respondeo tertio: neque tenet talis resignatio in praedictum ipsius resignantis; quia non vacat etiam quo ad resignantem beneficium illud taliter resignatum; sed potest is illud non tantum administrare, sed etiam retinere in eo verum jus & titulum, quousque renunciatio illa ratificetur per Superiorem, vel in penam delicti commissi per eum illegitimam resignationem privetur illo à Superiore (de quo postremo paulò pòst) Castrop. loc. cit. Garc. p. 11. c. 3. nu. 223. citans Hostiens. Cardin. Imol. Butrio. in c. quod in dubiis. Abb. in c. ad nuntium de his quae sunt vi. n. 7. Felin. in c. in nostra. de rescript. coroll. 34. Selv. p. 3. q. 11. n. 32. Rebuff. in pr. tit. de resign. express. n. 11. & 13. Rossiniac. de benef. c. 14. n. 1. & 2. Covar. l. 1. par. c. 5. n. 6. Menoch. de arb. l. 2. casu

l. 2. casu 201. n. 47. Quintadv. l. 2. Ecclesiast. nu. 10. Guttier. conf. 42. n. 4. Tusch. conclus. 165. 256. 257. lit. R. &c. contra Barbof. loc. cit. n. 18. Paris. cit. q. 1. nu. 12. Pirh. cit. nu. 64. Laym. in c. quod in dubiis, nu. 2. &c. qui etsi dicendo eam validam à nobis in modo loquendi differant, respicunt tamen non multum differre videntur, ut dum Paris. n. 12. validam dicit præcisè, ut noceat resignanti, & n. 23. habere se illam resignationem, ut contractus factus contra legem, qui nullus est quo ad commodum contractantium, validus autem quo ad eorum incommodum. Item dum ait Pirh. aliquo modo esse validam in detrimentum resignantis, quatenus nimirum non solum approbari potest & rata haberi, sed etiam quatenus ob eam perperam factam in poenam hujus commissi delicti privari potest beneficio à Superiore talis resignans. Utrumque enim hoc admittit quoque Castrop. & alii sententia nostra defensores, non tamen propterea in præjudicium resignantis validam, sed potius invalidam volunt resignationem talem, eò quòd ante istam approbationem vel privationem non vacet beneficium, nihilque juris ademptum sit resignanti per talem resignationem, ut hoc ipsum rectè contra Gomef. in reg. de infirmis, q. 19. astruit Barbof. loc. cit. n. 19. cum aliis. Hoc unicum quòd ad rem ipsam controversatur: num utique adeò talis resignatio careat omni effectu, adeò que habeatur pro non facta, & nullius momenti, ut ante dictam approbationem Superioris res censeatur omnino integra, & resignans poenitere possit, & cum effectu revocare talem resignationem; quin & propter eam factam resignans privari nequeat beneficio. Ad primum, seu quòd poenitere possit cum effectu, affirmativè sine distinctione respondet Garc. loc. cit. n. 227. citans Sarn. ad reg. de infirm. q. 29. Pet. Gregor. de benef. c. 31. n. 11. Idem de resignante in manu clerici, cui non competeat potestas admittendi resignationem, secus tamen de resignante in manu laici, tenet Pirh. loc. cit. n. 66. (quamvis n. 65. dixisset absolutè, non posse renunciante coram non Superiore redire ad beneficium sic resignatum, nisi Superior consentiat, uti & idem indistinctè asserit Paris. l. 7. q. 1. n. 51. item n. 64. non posse resignantem in manibus etiam clerici talis repetere beneficium) Laym. in c. quod in dubiis, nu. 2. nimirum (saltem dum resignatio facta in manibus laici) cogi posse resignantem ad beneficium illud dimittendum, modo resignatio illa sponte facta fuerit, citat pro hoc gl. & Butrio in cit. c. quod in dubiis. Secundum, quòd talis resignans privari ideo possit, indistinctè affirmat Castrop. loc. cit. Gregor. Tholos. loc. cit. Innoc. in cit. c. quod in dubiis, n. 1. Abb. in c. quod Dei timorem, de statu Monachor. n. 4. & Rora apud Garciam, n. 230. de resignante in manibus laici. Idem affirmat Pirh. loc. cit. Laym. loc. cit. n. 2. Negat contra Garc. ipse n. 231. etiam de resignante in manibus laici, eò quòd textus c. quod in dubiis, qui pro hoc ab adversariis allegari solet, non dicat, renunciante in manibus laici vel alterius non Superioris ob hoc privandum esse beneficio, sed tantum probet, renunciante in manibus laici, & ab hoc iterum recipientem beneficium, quòd utique distinctum & majus delictum est, in poenam hujus temeritatis beneficio spoliandum; adeò que, cum poena non sint extendenda, renuncians solum in manibus non Superioris, etiam laici, non videatur ob hoc privari debere; quamvis renunciatio illa admisa per Superio-

P. Leuton, Fori Benef. Tom. III.

rem (saltem antequam renuncians eam revocavit) possit amoveri à beneficio tanquam vacante per resignationem, intellige, jam admissam à Superiore. Idem insinuat Lsym. cit. nu. 2. in fine, ubi ait: quamvis aliqui considerantes verba textus, quòd in dubiis, arbitrentur, non esse locum poena, nisi renuncians ab eodem laico beneficium denuo susceperit. Et hoc ipsum quoque probabile censeat Pirh. cit. n. 66. Multò que igitur minus renuncians in manibus laici ob id privatus ipso jure conferri debet, ne aliàs talis renunciatio effectum consecuta censeatur. Laym. loc. cit. n. 1. & ex eo Pirh. cit. n. 64. Unde jam Ordinarius beneficium illud resignatum sine auctoritate legitimi Superioris, dum resignans eam resignationem non revocavit, conferre poterit alteri, non quidem vi solius istius resignationis sic factæ, sed postquam eam ipse Superior admisit, seu ratam habuit. Debet autem antequam conferat, prius citare illum resignantem, & privare illum per sententiam, intellige, dum resignavit in manibus laici, & ab eodem recepit. Quòd autem ait Pirh. n. 67. si resignavit in manibus clerici non Superioris, & resignationem non revocavit resignans, posse Superiorem beneficium illud conferre alteri, non vocato illo resignante, id inquam, ut dictum, tenet ad summum, postquam ipse talem resignationem ratam habuit; opus enim in illo casu non revocationis factæ à resignante non est alio, quam ut Superior verbis, vel ipso facto declaret, se velle resignationem illam ratam habere, Pirh. cit. n. 67, quamvis consultius dicat esse, ut renuncians ille citetur, quòd appareat, num sine metu cogente, aut simonià intercedente resignavit.

4. Respondeo quartò: Licet, ut dictum, resignatio talis sine auctoritate Superioris facta sit invalida, tam respectu Superioris quam resignantis, hicque titulum & proprietatem beneficium nullatenus amittat, amittit tamen possessionem beneficium, seu præjudicat illi talis resignatio quòd ad possessionem, etiam ante omnem Superioris declarationem. Pirh. nu. 64. Laym. loc. cit. nu. 4. Barbof. loc. cit. n. 16. citans plures. Paris. cit. q. 1. n. 38. Garc. loc. cit. n. 235. citans Innoc. in c. quod in dubiis, n. 1. Abb. nu. 6. Rebuff. in pr. rit. de resign. expres. n. 13. Selv. p. 3. q. 11. n. 32. Rossiniac. de benef. c. 14. n. 35. Menoch. de arb. casu 201. n. 47. &c. Eò quòd possessio facilius amittatur quam proprietas: & qui non potest renunciare jurisdictioni & juri suo quòd ad proprietatem absque Superiore, potest tamen renunciare possessioni, quia cessat ratio præjudicii: & in presenti cum possessio beneficium non habeat quid spiritualitatis, seu vinculi indissolubilis, possit amitti sine Superiore Ecclesiastico. Paris. n. 39. Barbof. loc. cit. qui etiam ex Navar. in c. accepta, opposit. 7. nu. 31. subjungit, eum, qui per realem illam dimissionem factam sine Superiore amittit possessionem beneficium, si, antequam à Superiore acceptetur dimissio dicta, ad illud beneficium regrediatur, incipere iterum possidere, & ad hanc novam possessionem apprehendendam prærequiriti Superioris auctoritatem.

5. Respondeo denique, si in resignatione coram non Superiore dictum fuit: renunciatio beneficium si Ordinario meo, cujus consensus requiritur, placuerit: non tam valere resignationem, ut voluit Felin. in c. cum contingat, de off. deleg. num. 18. apud Paris. cit. q. 1. n. 61. quam suspendi ejus valorem, ita ut tunc denique valeat, & fortietur effectum.

R a

dum

dum conditio illa purificatur, & ista resignatio actu recipitur & rati habetur à Superiore. Paris. n. 68. Similiter, dum resignatur in manibus alicujus recipientis resignationem nomine Superioris, valere actu eam, si is ad recipiendum illam mandatum habet; sed si mandatum non habeat, sed tunc valorem suspendi, usque dum ipsius Superioris consensus concurrat. Paris. à n. 57.

Quaestio 377. An sufficiat solum petere licentiam resignandi, seu indicare Superiori, se velle resignare, prout indicare videtur c. admonet. de renunc. ubi dicitur: te inconsulto dimittere: adeoque solum reprobari videtur renunciatio qua fit inconsulto & ignorante Superiore, an verò insuper requiratur approbatio & consensus ipsius Superioris?

Respondet Barb. juris Eccl. c. 15, n. 21. non sufficere, ad monere Superiorem de resignatione, sed praerequiri insuper, & expectandum consensus Superioris, & dictum verbum inconsulto in citato textu accipiendum pro consensu: nec novum esse, ut consilium pro consensu secundum subjectam materiam à Pontificibus accipiatur, ut videtur sit in c. novis, & c. quando. de his que sunt à prelat. & notet gloss. in c. venerabili. de officio prelati. Verum vide, quae in hanc rem dicta sunt quasi ante hanc penult. in respons. 2. 3. & 4. quibus adde quod tradit Laym. in c. dilecti. de renunc. n. 1. dum beneficiarius resignavit in manibus non sui Superioris, non teneat admittere cessionem. unde inferri videtur, in hoc casu expectandum consensus & approbationem illius, ita ut jam invito illo, etsi de cetero consulto, resignare cum effectu nequeat. Item quod tradit ibid. n. 2. si Abbas, similiter Praelatus iusta de causa petat cessionem, non esse ei denegandam, juxta c. ult. caus. 16. q. ult. Item quod ait C. de Luca. de benef. d. 65. n. 6. & 7. ubi: ad effectum, ut resignatio sit valida & perfecta, opus est, quod fiat coram legitimo Superiore, habente potestatem absolvendi à vinculo, seu resolvendi illum quasi contractum, qui iniri dicitur inter beneficiatum & Ecclesiam, quodque sequatur admissio, & sic requiritur copulative potestas & voluntas pro hujus distractis perfectione.

Quaestio 378. Quis hic veniat nomine legitimi Superioris, potentis auctoritate resignationes, seu eas cum effectu admittere?

Respondeo non nisi eum, qui potestatem habet à beneficiis amovendi, seu destituendi & deponendi beneficiatum. Paris. l. 7. q. 10. à nu. 6. citans quamplurimos. Barb. juris Eccl. l. 3. c. 15, n. 7. Pirh. de renunc. num. 68. Laym. ad c. admonet. de renunc. nu. 7. Azor. p. 2. l. 7. c. 19. q. 7. Garc. p. 14. c. 3. n. 251. citans plures. Cujus ratio est, quod renunciationem admittere sit actus jurisdictionis in resignantem, qualem non habet in ordine ad hunc effectum alius, quam qui de causa resignationis cognoscere potest, beneficiatumque etiam invitum deponere & privare. Barb. Pirh. l. cit. Quodque renunciatio habeat vim destitutionis, cum per eam resignans desinat esse intitulatus, seu titulum amittat, adeoque fieri nequeat, nisi coram eo, nec admitti nisi ab eo, qui potestatem destituendi habet. Pirh. loc. cit. ex Paris. cit. q. 10. n. 7. Unde jam sequitur, non omnem illum, qui habet jus conse-

rendi seu instituendi in beneficiis, posse etiam recipere resignationes, cum conferre beneficia praesertim non sit actus jurisdictionis, ut dictum alias, & plures, qui conferre possunt, beneficium collatum adimere non possunt; quia conferre beneficia, & beneficiorum resignationes accipere diversae sunt potestatis, ac jura diversa, quorum unum sine alio praescribi & acquiri potest. Paris. loc. cit. n. 10. C. Luca. loc. cit. fitque potestas destituendi quid plus, adeoque ab una ad aliam inferri non possit. C. de Luca loc. cit. Idcirco jam ex eo, quod ad inferiorem Episcopo beneficii collatio speciali jure, puta privilegio, vel praescripta legitime consuetudine spectet, non sequitur, ad eum etiam spectare, ut resignationes recipiat, nisi simul etiam per privilegium, legitimamve praescriptionem potestatem illam destituendi seu deponendi beneficiarios obtinuerit. Paris. l. 7. q. 10. nu. 9. & 21. Pirh. loc. cit. n. 69. Laym. cit. n. 7.

2. Porro, cum privilegium illud conferendi seu instituendi beneficiarios sit in praedictum Ordinariorum, strictè est interpretandum, ita ut, si à Papa concessum alicui conferre certa beneficia, non comprehendatur potestas destituendi, & per consequens recipiendi resignationes istorum beneficiorum. Paris. cit. q. 10. n. 26. addens contrarium tamen esse, si tale privilegium concessum ab eo, cujus juri dumtaxat detrahatur, v. g. ab Episcopo, juxta quod decisum à Rota teste Puteo apud eundem Pirhium, èd quod privilegium in praedictum concedentis sit latissimè interpretandum, juxta c. cum dilectis. de consuetud. Paris. nu. 28. Idque maximè in praesente casu ob connexitatem, quae est inter institutionem & destitutionem Paris. n. 3. Quod ipsum tamen non videri sibi verum ait Garc. n. 263. nisi in privilegio concessum ab eo, cujus jurisdictioni tantum detrahatur, addatur dictio taxativa; èd quod, ut dictum, conferre & destituere longè sint diversa; adeoque, licet finis in privilegio latissimè interpretando contra concedentem, non potest venire facultas destituendi, uti convincitur ex eo, quod tradit ipse Paris. quod Vicarius Episcopi habens facultatem conferendi beneficia, non possit eorum resignationes recipere, & tamen hic agit de praedictio Episcopi tantum. Sic etiam, dum alicui data potestas à Papa conferendi omnia beneficia vacantia in tali loco, non videtur adhuc data potestas excipiendi eorum resignationes, Paris. n. 33. qui id ipsum n. 35. extendit, etiam si potestas data conferendi omnia beneficia ista, etiam vacantia per resignationem, non posse adhuc ab eo recipi eorum resignationes, Quin & ex eodem principio inferit Paris. num. 38. non posse Vicarium Episcopi habentem potestatem conferendi beneficia, eorum resignationes excipere, de quo infra. Ac proinde jam regula illa: ad quem pertinet institutio, ad illum spectat etiam destitutio, & consequenter resignationum receptio, non nisi in eo procedit, ad quem de jure communi & ordinario spectat institutio, pro ut est Episcopus, de quo loquitur c. cum in cunctis. de hereticis. non verò ad eum, cui solum ex privilegio vel consuetudine spectat illa institutio. Paris. cit. q. 10. n. 25. citans Rotam decis. 6. de renunc. in novis. Garc. n. 262. C. Luca. de benef. d. 65. n. 7.

3. Nihilominus ex eo, quod frequenter haec duae potestates in inferioribus etiam collatoribus conjunctae sint, dum eorum quidam potestatem & jurisdictionem quasi Episcopalem habent,

habent, vel etiam citra talem potestatem id speciale privilegium resignationes admittendi obtinuerunt. Host. in sum. tit. de renunc. §. cui sit renunciatio. Sylv. v. renunciat. q. 3. & alii occasionem accepisse videntur, generatim dicendi, resignationes coram illo fieri debere. à quo accepta fuerunt beneficia: nam non sunt intelligendi, quasi sic juxta SS. Canonum præscripta fieri necesse sit; sed quia ita plerumque fieri consuevit, ut idem, ad quos jure ordinario pertinet beneficia conferre, seu instituire beneficiarios, resignationes etiam accipiant, saltem simplicium, v. g. Canonatum, quos si capitulum independentè ab Episcopo confert, etiam eorum resignationes recipere solet, ut testatur praxis. Laym. loc. cit. & ex eo Pirh. cit. num. 69.

4. Denique hic observandum, dum dicitur, non posse recipi resignationem nisi ab eo, qui potestatem habet destituendi, id ita accipiendum; nisi habeat potestatem destituendi hunc ipsum resignantem hoc ipso beneficio, adeoque sit Superior istius resignantis respectu istius beneficii. atque ita non juvat, quòd sit Superior resignatarii, habeatque aliàs potestatem destituendi alios beneficiarios, vel respectu aliorum beneficiorum. Ita colligitur ex iis, quæ tradit Paris. cit. q. 10. num. 1. & 2.

Questio 379. Quid in hoc puncto recipiendi resignationes possit laicus?

1. Respondeo primò in genere: Renunciatio beneficii necessariò faciendà est coram Superiore Ecclesiastico, & nullatenus fieri potest coram laico eam recipiente, juxta c. quod in dubiis, ubi dicitur, quòd resignatio facta laico nullam obtineat firmitatem. Pirh. ad tit. de renunc. n. 68. Paris. l. 7. q. 9. nu. 1. juncto n. 7. & 8. laicus enim esse aut dici nequit Superior respectu clericorum & beneficiorum Ecclesiasticorum; cum ei nulla jurisdictio aut potestas competat in clericis, eorumque res & jura; quippe quæ ex objecto suo est potestas spiritualis, renunciatio autem, ut dictum, fieri debet in manibus Superioris. Pirh. loc. cit. Paris. cit. q. 9. n. 3. juncto n. 8. in fine. Hinc

2. Respondeo secundò: Fieri non potest in manibus Notarii laici, etiamsi is sit Notarius Camerae vel Cancellariæ Apostolicæ. Pirh. loc. cit. Paris. loc. cit. n. 10. & 11. citans Nav. in c. accepta. in solutione septime opposit. n. 34. Nam etsi hi Notarii Camerae habeant potestatem recipiendi consensus, non tamen admittendi seu auctorizandi resignationes. Paris. cit. n. 11.

3. Respondeo tertio: Etiam si laicus sit constitutus in maxima dignitate, v. g. sit Dux, Rex, aut Imperator, adhuc non potest recipere resignationes. Pirh. loc. cit. Paris. nu. 12. Barb. juris Eccles. c. 15. n. 10. citans Tusch. lit. R. concl. 165. nu. 1. & 2. Riccium &c. Nisi fortè ex privilegio habeat hanc potestatem recipiendi resignationes, qualiter eam habere potest. Paris. nu. 13. testans sic Proreges in regno Neapolitano habere in quibusdam beneficiis hanc potestatem recipiendi eorum resignationes ex privilegio dato in fundatione vel dotatione; qui tamè Proreges eas recipiant, ubi facta simpliciter, & si eorum resignatio fiat in favorem, non fieri nisi Romæ cum beneplacito Proregis.

4. Respondeo quarto: etiamsi laicus sit patronus, non posse adhuc recipere resignationes beneficiorum sui juris patronatus, sed & illa resigna-

P. Leuren, Fori Benef. Tom. III,

nanda non nisi coram Superiore Ecclesiastico cum consensu patroni laici; idque etiam si patronus sit Rex, & beneficium Episcopatus, aut hujusmodi Prælatura. Pirh. Barb. loc. cit. Paris. num. 14. citans Abb. in c. quod in dubiis, nu. 6. & alios quamplurimos.

Questio 380. Qualiter potestas recipiendi resignationes competat Papæ?

1. Respondeo primò: In genere competit Papæ potestas recipiendi resignationes quorumcunque beneficiorum in tota Ecclesia, & quocunque tempore. Paris. l. 7. q. 11. à n. 1. & l. 8. q. 7. à n. 1. Pirh. ad tit. de renunc. n. 70. cum communi, recipere siquidem resignationes, ut dictum, est jurisdictionis Ecclesiasticæ, ut Oldr. cons. 324. n. 4. apud Paris. cit. q. 11. n. 1. pertinetque ad eum, qui potestatem habet destituendi. Jam verò Papa absolutus est Dominus, Episcopus universalis Ecclesiæ, Superior in beneficiis omnes, jurisdictionem ac libertatem plenissimamque in beneficiis habens potestatem, adeoque potens quemcunque beneficiarium, etiam in maxima dignitate constitutum privare & destituere, uti singula hæc pluribus textibus & AA. testimonio firmat Paris. loc. cit. Hinc

2. Respondeo secundò: potest recipere Papæ resignationes non solum in mensibus sibi reservatis, sed & in mensibus concessis locorum Ordinariis; siquidem facultas hac in parte Ordinariis per Papam concessa est cumulativè, non privativè. Pirh. loc. cit. Paris. cit. q. 11. n. 6. juxta dicta à nobis aliàs.

Questio 381. Quænam resignationes non nisi coram Papæ fieri possint?

1. Respondeo primò: Resignationes ad favorem fieri nequeunt nisi coram Papæ. Lott. l. 3. q. 14. n. 2. Pirh. de renunc. n. 76. Garc. p. 11. c. 3. n. 154. Rebuff. in pr. tit. de resign. condition. n. 1. & 14. Barbof. juris Eccles. l. 3. c. 15. n. 54. contra Boerium, de pot. leg. q. unica. n. 111. Sot. de justit. l. 9. q. 7. a. 2. Covar. l. 1. var. c. 5. n. 5. apud eund. Barbof. n. 52. validam ac licitam censentes talem resignationem factam coram Episcopo, modò inter resignantem & resignatarium nulla conventio, aut temporalis re promissio interveniat. Rationem, cur à jure reprobetur talis resignatio, & prohibeatur, ne talis conditio, ex parte resignantis apponi, aut ab Episcopo aliòve prælato Papæ in inferiore recipi queat, colligi ait Barbof. loc. cit. num. 55. ex c. plerique. 8. q. 1. ubi Hilarius Papa decernit, ne beneficiarii in suum locum alios designare, subrogare, aut eis gratificari possint; quia, quæ Dei sunt, ab homine dari non possunt, sed auctoritate Ecclesiæ; unde constituere Pontifices pro regula, ne sanctuarium Dei hæreditario jure, aut sanguinis affectu, sed liberà electione deferatur. Rationem addit, quòd qui verè & absolute non est Dominus, sed tantum administrator, nequeat adijcere condiciones, per quas Domino præjudicatur aut successor gravetur; beneficiarius autem sui beneficii Dominus absolute dici nequeat, sed potius administrator, juxta c. 2. de donat. adeoque illi deservire, & liberè dimittere teneatur, juxta c. dilecto. de prob. Porro num talis resignatio facta coram inferiore Papæ sit simoniaca, controversatur inter AA. affirmativam tenent Lott. loc. cit. n. 9. & alii apud Barbof. loc. cit. n. 53. negat Barbof. ipse cum aliis, de quo inferius.

R 3

2. Respon-

2. Respondeo secundò : Sed nec alia resignationes conditionatae (intellige, exceptis iis, quae fiunt permutationis gratiâ) v. g. quibus resignans reservat sibi fructus vel pensionem ex beneficio resignato, vel expensas in obtentione aut lite circa beneficia factas &c. ab alio, quam Papâ recipi possunt, eruntque simoniaca, si ab alio quocunque (etiam Legato Nuncio, ut addit Barbof. mox citandus) recipiantur. Barbof. *juris Ecclesiastici* l. 3. c. 15. n. 45. citans præter Abb. & alios *inc. ex parte, de off. delegat.* Redoan. *de simon.* p. 2. c. 10. à n. 1. Covar. l. 1. *variatur. c. 5. nu. 3.* Suar. *de relig.* to. 1. tr. 3. l. 4. *de simon.* c. 35. n. 22. Bonacin. *de simon.* q. 4. §. 14. à n. 2. Valent. to. 2. d. 6. q. 16. *part. 3.* Castrop. to. 3. tr. ult. p. 4. n. 2. Dian. p. 6. tr. 7. *resol.* 42. Et expressius idem Barbof. *loc. cit.* n. 49. citans insuper Filiuc. to. 3. tr. 45. c. 8. q. 10. n. 34. ed quòd in hoc casu temporalis conditio in spiritualibus adiciatur, per quam conventio non sit gratuita, & aliquid contineat, quod rationate pretii habere videretur, & quòd, ut addit Engels *ad tit. de renunc.* n. 10. talis resignatio in effectu sit permutatio beneficii pro parte fructuum & redituum; fructus autem à beneficio separati, cum sint res temporales, foret permutatio rei spiritualis pro temporali. Neque contrarium probari ait Barbof. *loc. cit.* n. 50. *ex c. nisi essent. de præb.* ubi approbatur arbitrorum compositio sub ea forma & conditione celebrata, ut alter litigantium super beneficio liti cedat, & certam pecuniam ab altero singulis annis reciperet; ed quòd illa pecunia sine simonia dari possit; quia non ex conventionem partium, sed ex arbitrorum providentia pro bono pacis id factum seu statutum, citat pro hoc dicti tentis intellectu Host. *in cit. c. nisi essent.* Abb & Imol. *ibid.* & Beronjum *an. 48.* In hoc tamen casu, ut evitetur adhuc simonia, requiri ait *loc. cit.* Barbof. ut ab arbitris beneficium adjudicetur ei, qui canonicum titulum habet, vel talem ex actis appareat habere; aliter enim non solum committendam injustitiam, sed & simoniam, quia magis pro spirituali jure, quam pro bono pacis pecunia data videretur. De certero nihil obstat, quin Episcopus possit simpliciter & pure resignanti pensionem ex causa constituere. Barbof. *loc. cit.* vel etiam, ut addit Engels, ipse resignans, ut securior sit, eam ob rem ante resignationem supplicare Episcopo.

3. Tametsi igitur ex his rectè inferatur, non posse resignari coram Episcopo sub ea conditione, ut resignatum beneficium uniatur alicui loco seu Ecclesie, vel etiam conferatur tertie personæ. Garc. p. II. c. 3. n. 157. & 156. tradit tamen idem Garcia *ibidem* nu. 158. videri, posse aliquem consentire, ut suum beneficium uniatur certo loco, vel conferatur certæ personæ; ed quòd talis non propriè & verè, sed tantum impropiè & fiste renunciet (quanquam, ut dictum alibi, is, qui patitur suum beneficium conferri, tacitè videatur resignare) & nullum hic pactum vel conditio interveniat, sed nudus consensus, qui simoniam non inducit.

4. De reliquo conditionalem resignationem coram Ordinario fieri, & ab eo admitti posse sub conditione, quæ de jure inest, & quamvis expressa non fuisset, tamen de jure subintelligeretur, cum communi tradit Tond. *qq. benef.* p. 3. c. 151. n. 8. ex Sely. p. 3. q. 20. n. 2. & 3. & nullatenus resignatio sub tali conditione facta & recepta ab Ordinario

inario simoniam continet. Azor. p. 2. l. 7. c. 27. q. 6. cum communi.

Quaestio 382. An saltem Episcopus, aliusve inferior Papâ, in cuius manibus renunciatio conditionalis facta fuit, possit talem resignationem conditione illâ rejecta, tanquam puram acceptare, & beneficium conferre?

Respondeo negativè. Garc. p. II. c. 3. n. 155. citans Rebuff. *in pr. tit. de resign. condit.* n. 7. Gutierrez. *conf.* 42. n. 8. Rosiniac. &c. Barbof. *juris Ecclesiastici* l. 3. c. 15. nu. 46. Engels. *tit. de renunc.* nu. 9. citans Zoësum. *ad tit. de simon.* num. 72. Pirh. *ad tit. de renunc.* n. 78. citans insuper Less. *de just.* l. 2. c. 35. n. 12. contra Boërium. *tr. de pot. leg.* q. 2. Redoan. *de simon.* p. 2. c. 13. n. 9. Covar. l. 1. *variatur. c. 5. nu. 5.* apud Barbof. *loc. cit.* Actus enim sub conditione celebratus, conditione non expletâ nullum effectum operatur; & actus gestus cum qualitate rejectâ qualitate, acceptari nequit, ut Barbof. *in l. Aurelius. ff. de liber. legiti.* Felin. *in c. cum inter, de re judic.* sed in forma specifica est implendus, juxta l. *Marius. l. qui heredi. ff. de condit. & demonstrat.* adeoque actus non potest acceptari quòd ad unam partem; & rejici quòd ad alteram, sed debet totus admitti, aut totus rejici; quia si dividatur, omnino mutatur: in præsentem autem sit renunciatio non simpliciter, sed sub conditione per modum unius individui actus. Pirh. Barbof. Engels. *l. cit.* Sed neque conditio illa haberi potest pro non adjecta; cum id nullo jure probetur: nec potest Episcopus privare reuanciantem jure suo eo invito (upora qui non vult, nisi dependenter ab illa conditione abdicare à se jus, & conferri beneficium) nequidem in penam resignationis temerè & illicitè factæ; cum nullo jure caveatur, ut sic renunciatus privetur beneficio, præsertim ipso facto. Pirh. *loc. cit.* Sed neque ex eo, quòd conditiones turpes à matrimonio carnali repellantur, habeanturque pro non adjectis, sequitur repelli quoque à matrimonio spirituali, & rejectâ conditione tanquam turpi, & canonice institutioni contrariâ, puram remanere renunciationem. Nam responderi Barbof. *loc. cit.* n. 48. æquiparationem, quam de matrimonio carnali ad spirituale facit Papa *c. inter corporalia. de transl. prælat.* non semper esse admittendam, præcipue in hoc casu, in quo jure speciali conditiones turpes à matrimonio repelluntur. Addit, quòd talis conditio ex se turpis non sit, cum admittatur à Papa, quin & ab Ordinario in resignatione permutationis gratiâ.

Quaestio 383. Quorum beneficiorum resignationes, etiam puræ, non nisi coram Papa fieri possunt?

1. Respondeo primò: Cardinalatus, ed quòd non nisi penes Papam sit facultas privandi Cardinales. Paris. *cit. q. 11. n. 12.* & ex eo Pirh. *loc. cit.* cum communi, Fieri que debet hæc resignatio in consistorio; in eo enim ardua, quale quid est resignatio Cardinalatus, expediri debent, non secus ac privatio Cardinalatus fit in dicto Consistorio. Paris. *à n. 14.* tam talis resignationis quam privationis factæ in Consistorio referens exemplum.

2. Secundò Patriarchatus, Præmatus, Archiepiscopatus, Episcopatus. Paris. *cit. q. 11. n. 17.* citatis pluribus, juxta c. 1. *de transl. Episc.* & *c. inter corporalia.*

corporalia. ubi: non enim humana, sed potius divina potestate conjugium spirituale dissolvitur, cum per translationem, depositionem aut cessionem auctoritate Romani Pontificis Episcopus ab Ecclesia removeatur. Et ideo tria hec, quae praemisimus, non tam constitutione Canonica quam institutione divina soli sunt Romano Pontifici reservata &c. quemadmodum solus Papa Patriarchas, Archiepiscopos & Episcopos creare & privare potest, c. post translationem, de translat. Episc. Paris. n. 22. Et licet olim in Concilio provinciali licebat Episcopos deponere, & primas vel Archiepiscopos cum concilio provinciali (intellige, ex consuetudine & speciali Papae concessionem, ut Paris. n. 24.) resignationes Episcoporum admittere, illique licentiam cedendi dare poterat; hodie tamen sicut depositio Episcoporum, ita & admisso cessionum eorumdem spectat privative ad Pontificem. Pith. cit. n. 70. ex Paris. loc. cit. n. 23. & 24. juxta Trid. quod citat sess. 13. c. 6. & sess. 24. c. 5.

3. Tertiò: Beneficia majora, seu dignitates majores post pontificalem dignitatem in Cathedralibus & Metropolitanis, & principales in collegiatis (etiam unicas, & quae vocantur monachales, ut addit Paris. n. 30.) non nisi coram Papa resignari possunt, quia illas per regulam tertiam Cancellariae generaliter dispositioni suae reservat Papa. Pith. loc. cit. Paris. à nu. 27. & nu. 30. in fine dicens, sic praticari communiter, ut habentes talia beneficia renuncient coram Papa, & si accedant ad Ordinarios, hi illos rejiciant & remittant ad Sedem Apostolicam: quamvis ratio, quam subdit nu. 31. eò quod ipsi conferre ea beneficia non possint, non videatur tenere, ut patebit ex mox dicendis. Limitat tamen hoc ipsum ita Pith. nisi consuetudo privilegiumve aliud in hac re, nempe quò ad horum beneficiorum resignationes, obtineat. De cetero beneficia alia reservata Papae per reservationes generales clausas in corpore juris, vel per particulares resignari possunt coram locorum Ordinariis, etsi hi ea resignata conferre nequeant; sed spectet eorum collatio ad Papam, si quidem reservatio, cum sit odiosa & restringenda, auferens Ordinariis potestatem conferendi illa beneficia, ad potestatem eorum resignationes recipiendi (etsi haec major sit potestate conferendi) afficiendam aut auferendam se non extendit. Pith. cit. n. 70. Paris. n. 32. & 33. citans plures, ac dicens hanc opinionem esse communem.

4. Quarto: Beneficia exempta non nisi coram Papa resignari possunt. Pith. cit. n. 70. Paris. cit. q. 11. n. 35. citans Pavin. de pot. cap. sede vac. p. 2. q. 2. n. 16. Calder. conf. 3. n. 1. de renunc. gl. in cap. si Abbatem. de Elect. in 6. & ibi AA. communiter. Superior enim exemptorum est solus Papa. c. auctoritate. de privileg. in 6. ad quem spectat eorum institutio & destitutio, adeoque & receptio resignatorum, ita ut Ordinarii se nequeant in iis beneficiis ingerere. Pith. loc. cit. Paris. n. 36. Unde si Abbas monasterii exempti, seu immediatè subiecti Romanae Ecclesiae seu Papae, cedat & renunciet in manibus Conventualium suorum, cessio illa est omnino irrita, & consequenter etiam electio novi Praelati à Conventu facta; debetque talis Abbas cedens in locum suum restitui, eò que integrè restituito, ex permissione Papae poterit à delegatis ipsius vice & auctoritate Papae cessio ejusdem Abbatibus recipi. Pith. loc. cit. nu. 71. juxta c. ult. de renunc. & ibidem Laym. Limitantur tamen haec ipsa à Paris. loc. cit. n. 37. ita ut Legatus de latere possit

quoque horum exemptorum beneficiorum resignationes recipere, juxta c. si Abbatem. de elect. in 6. ubi: ab alio quam à nobis, vel Apostolica Sedis Legato, si sit in provinciam de latere nostro missus, dari non potest licentia suum deferendi monasterium &c.

Quaestio 384. Quid potestatis habeant Cardinales in recipiendis resignationibus beneficiorum; & in specie Cardinalis S. Romanae Ecclesiae Vicecancellarius?

1. Respondeo primò: Cardinales seu illi Episcopi Romae viciniore, de quibus aliàs, recipere possunt resignationes beneficiorum existentium in suis diocesis, quia in iis non secus ac alii Episcopi in suis Episcopatibus jus instituendi & destituendi habent, ut latè Mandol. ad reg. 7. Cancell. q. 1. n. 5. cum communi Paris. l. 7. q. 12. n. 5. & 6.

2. Respondeo secundò: Cardinales alii presbyteri & diaconi recipere possunt resignationes beneficiorum existentium in suis titulis: quippe in iis possunt beneficiatos destituere. Paris. loc. cit. n. 9. competente illis hoc jure ratione titularum, Paris. n. 9. citans Mandol. ubi ante. Sarnens. ad reg. de trienniali. q. 31. n. 16. &c. Quippe S. R. E. Cardinales Ordinariam & quasi Episcopalem jurisdictionem habent in Ecclesia sui tituli, aliisque capellis pleno jure ei subiectis seu incorporatis, & clericos earundem. Laym. in c. his quae, de majorit. & obed. n. 1. Item ad c. querelam. de elect. n. 2. citans Suar. de ll. l. 4. c. 5. n. 4. & seipsum Th. mor. l. 1. tr. 4. c. 7. n. 27. Azor. p. 2. l. 5. c. 10. q. 3. cum communi, uti & ipsum per partes ostendit Paris. à n. 10.

3. Respondeo tertio: Cardinales habentes Archiepiscopatus, Episcopatus, Abbatis vel Prioratus in commendam, possunt ratione horum Episcopatum, Abbatiarum &c. recipere resignationes beneficiorum, non secus, ac alii Episcopi possidentes Episcopatus in titulum, Paris. loc. cit. à num. 21.

4. Respondeo quarto: Cardinales habentes indulta conferendi beneficia in Episcopatibus, quos habuerunt in commendam, & resignarunt (uti haec indulta iis concedi solent pro mensibus spectantibus ad Papam) non possunt existentium ibi beneficiorum resignationes recipere in mensibus Episcopi; quia nullam amplius pro his mensibus auctoritatem habent, utpote quam per resignationem abdicarunt. Paris. cit. q. 12. n. 24. juncto n. 25. Sed neque in mensibus papalibus, pro quibus indultum habent conferendi, possunt ibidem recipere resignationes, sed has recipere spectat ad Episcopum; quippe qui in suo Episcopatu privative ad tales Cardinales indultarios jus destituendi habet. Paris. cit. n. 25. citans Gabriel. conf. 187. n. 5. l. 1. Proceditque haec à fortiore in Cardinale habente indultum extraordinarium conferendi beneficia, utpote quae indulta extraordinaria minoris sunt auctoritatis, quam illud Ordinarium, de quo locuti sumus. Paris. num. 26. & 27. Limitanda autem haec: nisi forte in indulto illo ordinario aut extraordinario hujusmodi facultas recipiendi resignationes concessa, ut Paris. cit. n. 27. De cetero nihilominus, dum resignatio facta coram Episcopo in mensibus, in quibus potestatem conferendi habet Cardinalis (pro ut jam dictum, fieri illam debere coram Episcopo, & non coram Cardinali habente indultum, non solum in mensibus, in quibus Episcopus potest conferre

sed etiam in aliis spectantibus ad Cardinalem) beneficium illius resignati collatio, non ad Episcopum recipientem illius resignationem, sed ad dictum Cardinalem indultarium spectat, non secus, ac dum coram Ordinario fit resignatio in mensibus Papalibus, collatio beneficium resignati spectat ad Papam, & non ad Episcopum recipientem resignationem; quippe Cardinalis ille indultarius succedit in iure conferendi ipsius Papae per indulgentiam ab illo ei concessum. Paris. loc. cit. n. 28. & 29. citans Gabr. ubi ante, ac dicens communem DD. eod quod, ut dictum, diversa sint receptio resignationis, & collatio beneficiorum, & haec ei competere possit, qui non habet potestatem destituendi, etiam privative ad eum, qui in iisdem beneficiis habet potestatem destituendi; dum etiam Papa ob maximam absolutissimamque in beneficiabilibus potestatem, possit auferre facultatem alias competentem Episcopo, eamque dare alteri, adeoque multo magis reservando eam alteri, antequam Titius fiat Episcopus, providere, ne Titius factus Episcopus eam adipiscatur. Paris. n. 30. Et licet alias in facultate data conferendi vacantia non comprehenderentur vacantia per resignationem (cujus tamen contrarium astruit Paris. n. 31. de ex. ex parte, de off. deleg. citato Bellamer. decis. 611. de preb. & c. idque eod magis, dum adderetur in indulto, ut addi solet, clausula: quomodocumque vacarint) adhuc tamen id non obstat; cum Cardinali resignanti Episcopatum, non detur de novo illa facultas conferendi, sed indulgetur, ut quam ante habebat, possit retinere, ut Paris. cit. n. 20. in fine.

5. Respondeo quinto: Quidquid fuerit olim, hodie omnino recessit ab aula, ut ad dictum Cardinalem Vicecancellarium in ullo casu spectet recipere resignationes. Paris. l. 7. q. 17. n. 5. ex Papezon. in addit. ad decis. Rota 3. de renunc. in antiq. n. 5. dicens ita praticari tota die.

Quaestio 385. Quid circa resignationes recipiendas possit Legatus Apostolicus?

1. Respondeo primo: Legati a latere (quales sunt Cardinales constituti Legati a Sede Apostolica) resignationes simpliciter & absolute factas recipere possunt. argumento c. si Abbatem, de elect. in 6. & c. 1. de offic. Leg. in 6. Pirh. ad tit. de renunc. n. 72. Laym. in c. praesent. §. prohibemus. n. 5. Paris. l. 7. q. 13. n. 15. citans Rebuff. in pr. tit. de resign. condit. n. 5. Gambart. de pot. Leg. a latere l. 6. n. 163. Abb. in c. ult. de renunc. nu. 4. Gemin. Franc. & alios communiter in cit. c. si Abbatem. Habent enim potestatem, uti instituendi (intellige in beneficiis suae provinciae, ad quam mittuntur) ita & destituendi. Garc. p. 1. c. 8. n. 132. citans Coraf. de benef. p. 1. c. 8. n. 13. cum sicut honoris prerogativa latantur, sic eos auctoritate decet fulgere ampliore. cit. c. 1. de off. Leg.

2. Respondeo secundo: quoque recipere resignationes possunt, quae sunt permutationis gratia, Laym. loc. cit. Paris. l. 7. q. 13. n. 16. citans Bellam. tr. de permur. benef. Gamb. de pot. Leg. l. 5. tit. de permur. n. 2. Quemadmodum conferre possunt beneficia omnia, & in collatione praevenire Ordinario, juxta dicta alias, & non minus quam illi est collator ordinarius, juxta dicta alias ex Tond. qq. benef. p. 2. c. 3. §. 6.

3. Respondeo tertio: Resignationes tamen

factas in favorem, vel aliter conditionatas recipere nequit. Pirh. Laym. ll. cit. Paris. loc. cit. n. 17. citans Gamb. ubi immediate ante. & Rebuff. in pr. tit. de resign. condit. n. 5. Tond. loc. cit. n. 18. sed neque potest tales resignationes conditionatas rejecta conditione admittere, quasi factas simpliciter, juxta dicta paulo supra. Pirh. loc. cit. citans Rebuff. ubi ante n. 7. Barb. juris Eccles. l. 3. c. 15. n. 48. Tond. loc. cit. Limitatur tamen responsio, nisi ad recipiendas conditionatas resignationes Legatus vel Vicelegatus de latere habeat specialem & expressam facultatem. Pirh. loc. cit. Tond. l. c. qui tamen addit, quidquid sit de facultatibus Legationis, se non vidisse praticatam hanc formam legationis in favorem; certumque esse, quod in Gallia non admitterentur provisiones in vim talium mandatorum conditionalium ab eo factas; quamvis p. 3. c. 200. dicat, Legatum vel Vicelegatum Avenionensem habere potestatem, quascumque & quorumcumque beneficiorum resignationes recipiendi.

4. Respondeo quarto: Sed neque Legati a latere potestatem habent, alicui, seu in genere, seu in specie dandi potestatem, ut beneficiorum resignationes (intelligendum videtur, etiam simplices) accipiat, & beneficia resignata conferat idoneis. Laym. loc. cit. n. 1. Paris. cit. q. 13. n. 18. citans Jo-And. in rubric. de renunc. n. 7. & remittens ad q. ult. l. 7. eod quod occasione talis commissio nis vacatio beneficiorum modis illicitis procurari posset contra tex. c. 2. de concess. preb. quamvis tamen Legatus talis alicui committere possit resignationis receptionem, & postquam ea recepta est, eidem committere, ut persona idonea conferat. Laym. loc. cit. juncta Gl. hic. communiter receptam.

5. Respondeo quinto: Alii vero Legati, tam missi (qui Nuncii Apostolici dicuntur) quam nati non habent potestatem recipiendi resignationes, ne quidem simpliciter factas. Pirh. cit. n. 72. Paris. cit. q. 13. n. 9. quia non habent facultatem instituendi & destituendi beneficiis suae provinciae, juxta c. 1. de offic. leg. in 6. Paris. n. 10. Limitanda tamen responsio: nisi ad hoc habeant specialem facultatem, uti eam habere quandoque solent ad certum numerum beneficiorum. Pirh. loc. cit. Paris. n. 11. qui etiam n. 13. subjungit juxta decis. Rota facultatem datam Legato conferendi & recipiendi resignationes non extendere se ad canonicatus cathedrales, nisi forte data fuisset per verba: quaecumque & quaecumque, uti etiam, ut Paris. n. 14. facultas data his Nunciis, ut possint reservare pensionem ex causa resignationis cedentibus, vel aliis personis, non includit, ut possint admittere resignationes in favorem. Notandum quoque, quod dictam facultatem recipiendi resignationes non habeant vi legationis suae, cum alias eam habeant, si sunt Episcopi, pro Episcopatus suis.

Quaestio 386. An Archiepiscopus seu Metropolitanus possit recipere resignationes beneficiorum existentium in diocesis suis suorum suffraganeorum?

Respondeo negative; cum ordinare jurisdictionem in illis non habeant, juxta c. pastoralis. de off. jud. ordinar. Pirh. ad tit. de renunc. n. 73. cum communi.

Quaestio 387. Quid potestatis competat Archiepiscopo & Episcopo circa receptiones resignationum?

Respondeo primò: Sicut jure communi & Ordinario ad Episcopum seu Ordinarium loci spectat jus seu potestas conferendi, seu instituendi in omnibus beneficiis suae diocesis, c. omnes basilica, c. nullus, ibi. q. 7. & destituendi beneficiarios in Ecclesiis sibi subjectis. c. 1. de capell. monachor. c. cum ex injuncto. de heretic. Paris. l. 7. q. 14. n. 4. cum communi: ita etiam eodem jure Ordinario ad eum spectat recipere resignationes omnium dictorum beneficiorum (intellige simpliciter & purè factas) & in his dicto jure fundatam habet intentionem. Paris. loc. cit. à n. 1. juncto n. 5. Laym. ad c. admonet. de renunc. n. 1. Pirh. ad tit. de renunc. num. 73.

2. Amplianda responsio primò: Ut possit etiam reservatorum Papae resignationes recipere, non autem illa conferre. Paris. cit. q. 14. n. 6. citans Lapum in addit. ad Federic. de Senis de rerum permut. in novis. quemadmodum etiam, licet recipere possit resignationes reservatorum factas permutacionis gratiâ, permutantes tamen necesse habent, post dictam receptionem factam ab Ordinario recurrere ad Papam pro perfectione resignationis. Paris. n. 7. citans Rotam ubi antè.

3. Secundò, ut etiam beneficia juris patronatus possint coram eo resignari. Paris. loc. cit. n. 9. & 8. citans Butrio in c. quod in dubiis. n. 7. Abb. ibid. n. 6. & c. Pirh. loc. cit. accedente tamen patroni consensu. Paris. cit. n. 8. sic si presentatio spectet ad alium, v. g. Praepositum, Abbatem, Episcopus receptorus resignationem talis beneficii, consensum illius requirere debet. Laym. ad c. dilecti. de renunc. n. 4. juxta c. in Lateranensi. de prob. c. ad hec. de off. Archid. Similiter si ad alios, v. g. ad Capitulum spectet electio, vel ad alium collatio, eorum requirendum esse consensum ab Episcopo recepturo resignationem, tradit Laym. loc. cit. n. 5. citans Gl. in c. unic. de rerum permut. in 6. v. collationem, Butrio in c. quod in dubiis. n. 6. & c.

4. Tertio, ut recipere possit etiam renunciationes beneficiorum electivorum exigentium confirmationem Superioris. Pirh. loc. cit. Paris. n. 10. citans Butrio in c. quod in dubiis. n. 6. Franc. in c. unic. de rerum permut. in 6. n. 7. & c. eo quòd, ut idem Paris. n. 12. resignatio regulariter fit coram confirmante, juxta Gl. in Clem. 1. de renunc. v. manibus. debet tamen hanc resignationem recipere cum consensu eligentium. Paris. n. 11.

5. Quarto, ut possit recipere resignationes, etiam si ad Cardinalem ratione indulti concessi à Papa spectet collatio, juxta dicta supra. Paris. loc. cit. n. 13.

6. Quintò, ut, etiam si collatio vel institutio spectet ad inferiorem, resignatio tamen dicto jure Ordinario fieri debet coram Episcopo, cum consensu tamen collatoris. Pirh. loc. cit. Paris. n. 15. juncto n. 17. citans Abb. ac dicens communem. Quemadmodum & permutatio beneficiorum spectantium ad collationem inferiorum fit coram Episcopo cum consensu illorum habentium jus conferendi. Paris. n. 17. citans Federic. de Senis de permut. q. 22. Franc. in c. 1. de rer. permut. n. 8. & c. dum autem jus conferendi ad talem inferiorem spectat, renunciatione factâ coram Episcopo, di-

missum beneficium is conferet, ad quem aliàs jus conferendi spectat. Azorp. 2. l. 7. c. 19. q. 7. in fine. cum communi.

7. Sextò, ut beneficiorum suae diocesis resignationem possit recipere etiam existens in Curia. Paris. loc. cit. n. 23. citans Gabr. conf. 127. n. 4. l. 1. contra Gamb. in c. unic. de rer. permut. in 6. In quo tamen casu diceantur beneficia istiusmodi vacare in Curia per resignationem, adeòque erunt reservata Papae. Paris. n. 24. & sic Episcopus ea conferre non poterit, etsi aliàs ad ejus collationem spectantia. Quare Paris. n. 26. dicit, melius talem Episcopum facturum, si admittat eorum resignationem extra Curiam in sua vel aliena diocesi, eò quòd tunc ea conferre possit etiam degens in Curia, ut resolutum ait à Rota teste Puteo decis. 167. l. 1.

8. Septimò, ut possit recipere resignationes beneficiorum obtentorum per alium Episcopum, dum v. g. is promotus in Episcopum, retineret beneficia prius habita in diocesi alia; vel quia dimisso Episcopatu retinet aliud beneficium. Paris. n. 30. citans Abb. in r. ad supplicationem. de renunc. n. 5. ubi is notet hunc casum singularem, in quo propter beneficium receptum par in parem habet potestatem.

9. Octavò in resignatione volentium intrare religionem, quòd ea possit fieri coram Episcopo, Paris. n. 27. etsi aliàs eorum professio etiam inconsulto Superiore inducat resignationem & vacationem beneficii, ut idem n. 28. citato D. Tho. 1. 2. q. 8. Abb. in c. quod Dei. de statu monachor. Sylv. v. religio. 2. q. 8. & c. Denique, quòd Episcopus solus absque consensu Capituli possit recipere resignationem Praelati inferioris sibi subjecti, Paris. n. 29. ex Abb. in c. lecta. de renunc. n. 3. dicens esse communem. Porro in quibus casibus praeterea Ordinarii recipere possint resignationes, vide apud Branden. in concord. Germ. q. 12.

Quaestio 388. An, & in quibus casibus, non obstante hoc jure communi & Ordinario Episcopi, inferiores Episcopo recipere possint resignationes beneficiorum?

Respondeo primò in genere: Frequenter accidit, ut duae haec potestates, nimirum conferre beneficia, & eorum resignationes admittere concurrant in inferioribus Episcopo collatoribus, juxta dicta supra ex Laym. in c. admonet. de renunc. num. 7.

2. Respondeo secundò in specie: Primò ubi inferior v. g. Praelatus aliquis, etsi non Episcopus, jus tamen & jurisdictionem quasi Episcopalem in Ecclesia, vel territorio aliquo obtineret, ac ideo jus instituendi & destituendi, & exercendi Episcopalia, quae sunt jurisdictionis; tales enim recipiendi ibidem resignationes, etiam factas permutacionis gratiâ habent. Barbof. juris Eccles. l. 3. c. 15. n. 9. Paris. cit. q. 14. n. 22. Laym. in c. admonet. de renunc. n. 2. Pirh. loc. cit. qui etiam cum communi addit, tales venire nomine Ordinariorum, & quibus, suppositâ istâ jurisdictione quasi Episcopali, jam jure Ordinario, non secus ac Episcopis competat dicta potestas.

3. Secundò, dum fortè aliquis inferior unâ cum jure instituendi haberet ex privilegio vel consuetudine jus destituendi beneficiatos, absque eo, quòd cetera jura Episcopalia, seu potestatem quasi Episcopalem habeat; is enim consequenter & potestâ;

potestatem recipiendi resignationes eorundem beneficiorum haberet. Paris. n. 19. citans Innoc. in c. quod in dubiis. n. 3. Abb. ibidem n. 6. & alios Pirh. cit. n. 77.

4. Tertiò, si quis (uti fieri potest, & parebit ex dicendis paulò post de capitulis) absque eo, quòd spectet ad eum destitutio, acquisivisset ex privilegio dictam potestatem recipiendi quorundam beneficiorum resignationes. Paris. n. 22. citans Jo. And. in c. significatum. v. dimittere. de præb. Abb. in c. quod in dubiis. n. 6. &c. Pirh. loc. cit.

Questio 389. Quid possit Vicarius Episcopi circa receptionem resignationum?

1. **R**espondeo primò: Episcopi Vicarius generalis in Spiritualibus, nisi habeat ad hoc speciale mandatum, resignationes beneficiorum recipere nequit. Paris. l. 7. q. 24. n. 1. & 2. Barbof. juris Eccles. l. 3. c. 15. n. 12. citans Sbrozium de Vicar. Episc. l. 2. q. 130. Zerol. in pr. Ep. p. 1. v. renunc. n. 54. Ricc. in pr. aurea. resolut. 471. Garc. p. 11. c. 3. n. 55. Pirh. ad tit. de renunc. n. 73. Castrop. tr. 13. de benef. d. 6. p. 2. §. 2. n. 3.

2. Respondeo secundo: Potest Episcopus Vicario suo committere hanc facultatem. Paris. loc. cit. n. 22. citans Selv. p. 2. q. 21. Abb. in c. constitutus. de concess. præb. n. 5. &c. Et n. 3. dicens, sic decimum à Rota decis. 2. de offic. Vicar. in antiq. & sic habere communem, & supponere AA. omnes.

3. Respondeo tertio: Potest, & solet quandoque Papa deputare administratorem, quem mittit ad regendas Ecclesias Cathedrales & Metropolitanas, donec Episcopus perveniat ad legitimam aetatem. Et quandoque Vicarium Apostolicum, quem mittit cum Brevi de Consilio Cardinalium præpositorum negotiis Episcoporum ad gubernandam Ecclesiam, donec causa Episcopi inquisiti cognoscatur & decidatur, vel suspensio tollatur. Et talis administrator & Vicarii Apostolici possunt recipere resignationes beneficiorum, inspectis verbis, quæ solent apponi in concessionibus. Paris. à n. 23. juncto n. 27. qui etiam n. 25. ait tales habere ordinariam jurisdictionem, & dici Ordinarios, quidquid dixerint aliqui in contrarium, nempe habere illos jurisdictionem delegatam.

4. Respondeo quarto: Potest talis Administrator Apostolicus constituere Vicarium generalem cum potestate conferendi beneficia, & recipiendi eorum resignationes. Paris. cit. q. 24. n. 74. citans But. decis. 224. l. 2. Nec obstat, quòd locum tenens alium locum tenentem deputare nequeat; non enim id potest, dando ei totam jurisdictionem, abdicando eam à se, & faciendo illum Ordinarium; secus autem contingit in præsentem casu. Paris. n. 75. Porro data facultas recipiendi resignationes non transit ad Vicarium successorem prædecessore mortuo civiliter vel naturaliter. Paris. n. 76.

5. Respondeo quinto: Concessa Vicario hac facultate recipiendi resignationes, subsistit receptio resignationis beneficii ab eo facta, etiam si Episcopus concedens obierit ante receptionem istius resignationis, saltem, si obitus ejus ignorabatur à Vicario. Barb. loc. cit. citans Sbroz. de Vicar. l. 3. q. 36. n. 10. Sperell. fori Eccl. decis. 30. n. 16. (ubi etiam putat, quòd licet quidam vim faciant in ignorantia Vicarii, idem tamen dicendum sit in foro externo, si Vicarius sciebat mortem Epi-

scopi, eò quòd L. Barbarius se fundet in communi ceterorum errore) Paris. loc. cit. n. 33. citans plures alios, ubi etiam idipsum procederet, licet Vicarius potuisset scire obitum Episcopi, idque eò magis, si Episcopus mortuus est in longinquis. Porro quòd dictum de morte, idem procedere de renunciatione Episcopi, ita ut, si is resignasset Episcopatum in Urbe, vel translatus fuisset ad alium Episcopatum, subsisteret receptio resignationis facta à Vicario, antequam is de dicta renunciatione vel translatione sui Episcopi notitiam habuisset; eò quòd gesta ante notitiam revocationis à delegato valeant, tradit Paris. loc. cit. n. 38. sic resolutum dicens à Rota in Oretana Canoniaris, uti & valituram ejusmodi receptionem factam à Vicario post expressam ejus revocationem, si illam ignoret, tradit idem Paris. citatis pluribus n. 41. subjungens n. 43. præsumit in dubio ignorantiam revocationis. Poterit etiam vi acceptæ talis potestatis recipere resignationes omnes beneficiorum, sicut Episcopus ipse concedens hanc facultatem. Paris. n. 28. adeoque subsectorum juripatronatus, electivorum. Paris. cit. n. 28. reservatorum Papæ. Paris. n. 30. nisi fortè ei concessa facultas recipiendi resignationes tantum beneficiorum spectantium ad Episcopi collationem. Paris. n. 31. adeoque etiam poterit eas recipere existens extra diocesim, Paris. n. 32. Item valebit facta ab eo receptio, etiam si tempore receptionis fuisset irregularis, aut aliàs inhabilis, si communiter reputabatur habilis (sufficit enim communis reputatio de habilitate juxta l. Barbarius. ff. de off. Prætoris; idque etiam in Spiritualibus locum habet. Paris. n. 47.) sicut in eo casu valeret facta per ipsum Episcopum inhabilem. Paris. à n. 44. Porro data hac facultate absolute & simpliciter admittendi resignationes, non intelligitur adhuc ei concessa facultas beneficia resignata conferendi, si eam facultatem aliàs ab Episcopo non haberet. Barb. loc. cit. n. 12. Laym. in c. cum in generali. de off. Vicar. in 6. n. 6. quia non tantum differunt hæc duo conferre & recipere resignationes, sed etiam juxta Laym. loc. cit. & Paris. cit. q. 24. n. 8. plus est conferre, quam resignationes recipere, ut patere ait Laym. dum Capitulum sede vacante potest admittere resignationes, ut dicitur paulò post; non tamen conferre ea, quæ libera collationis sunt ad Episcopum spectantia, & tamen Capitulum sede vacante majorem potestatem exercet, quam Vicarius Episcopi absque specialibus ei factis commissionibus. Si tamen data ei potestas accipiendi resignationes factas gratià permutationis, poterit etiam juxta Laym. loc. cit. conferre; cum collatio illa non sit libera. Sed neque data ei potestate recipiendi resignationes, potest destituere, seu privare beneficiatos, cum id sit majoris potestatis. Laym. loc. cit.

6. Respondeo sexto: è contra non censeri adhuc Vicarium habere hanc ab Episcopo potestatem. Primò, si constitutus ab Episcopo cum potestate administrandi in spiritualibus & temporalibus, cum honoribus & præminentis datis aliis Vicariis, & cum plena & omnimoda potestate de omnibus cognoscendi; quin & si adsint in mandato alia adhuc verba generalia & prægnantia, eò quòd debeat fieri specialis mentio de receptione resignationum. Paris. n. 6. Quenadmodum ex commissione amplissima ei data ab Episcopo, etiam in qua dictum fuit, ut omnia possit, quæ

ipse Episcopus, adhuc conferre non poterit beneficia, juxta Paris. loc. cit. n. 7. citantem pro hoc Pavin. de prest. cap. seu vac. p. 2. q. 10. Decium cons. 128. col. 1. &c. uti nec venit in amplissima tali commissione potestas destituendi, juxta eundem Paris. n. 10. Secundo, si Vicario data facultas conferendi omnia & singula beneficia vacantia, non potest vi talis potestatis resignationes recipere. Paris. loc. cit. n. 15. & ut Laym. loc. cit. n. 6. citans Sbroz. de Vicar. l. 2. q. 71. sive resignationes illæ sint absoluta, sive facta permutationis gratiâ. Tertio, si Vicario data potestas destituendi, etiam omnes ac singulos beneficiatos, adhuc non poterit recipere resignationes, Paris. loc. cit. n. 19. Laym. loc. cit. n. 7. Nec obstat communis aliâ regula, quod qui destituere potest, potest etiam resignationes recipere; hoc enim, ut dictum supra, procedit solum de eo, qui id ex jure communi habet, & non de eo, qui id ex jure seu commissione speciali habet.

Questio 390. Quid possit quò ad recipiendas resignationes Coadjutor Episcopi?

Respondeo primò: Coadjutor potest recipere resignationes, dum ei in datione Coadjutoria concessa hæc potestas; secus si ea potestas ibi expressa non est; proinde inspicienda forma istius dationis coadjutoria. Paris. l. 7. q. 20. n. 19. quod secundum eò magis locum habet, si datus Coadjutor præcisè ob temporalia, nimirum dum Episcopus de cetero ritè administrans spiritualia dilapidaturus videtur bona Episcopalia. Paris. cit. q. 20. n. 21.

2. Respondeo secundò: Si datus tamen Coadjutor ob spiritualia, v. g. Episcopo seni vel infirmo, hic, etsi id in dicta forma dationis coadjutoria expressum non sit, poterit, de consensu tamen Episcopi, recipere resignationes. Barb. juris Eccles. l. 3. c. 15. n. 11. Paris. n. 24. citans Coraf. de benef. c. 4. n. 9.

3. Respondeo tertio: Datus Coadjutor Episcopo dementi, sicut generalis & liberam habet in spiritualibus & temporalibus jurisdictionem, ita inter cetera etiam recipere potest resignationes beneficiorum. Paris. loc. cit. n. 27.

Questio 391. Quid possit Capitulum circa resignationes beneficiorum recipiendas?

Respondeo primò: Capitulum Ecclesie, sive Metropolitana, sive Cathedralis, sive Collegiata insignis resignationes sede plenâ regulariter nequit recipere, Paris. l. 7. q. 23. n. 1. citans Abb. in c. quod in dubiis. de renunc. n. 6. Innoc. n. 3. Card. in Clem. unic. de renunc. n. 8. Pith. de renunc. n. 74. C. Luca de benef. d. 65. à n. 5. eò quòd collatio & destitutio regulariter non ad Capitulum, sed ad Episcopum vel Prælaturum spectat. Et licet quandoque Capitula haberent potestatem conferendi seu instituendi ad Canonicatus suos, ut contingit, dum per Turnum conferuntur, in quo casu habet Turnarius nomine Capituli potestatem instituendi, seu variis nominandi à Capitulo, à quo fit institutio, non tamen habet potestatem destituendi, ut dictum. C. de Luca loc. cit. Et siquidem etiam Capitulum, vel ejus nomine Canonicus Turnarius ex privilegio haberet quoque potestatem destituendi (uti contingere potest, C. de Luca loc. cit. n. 8.) adhuc secundum dicta ex eo non se-

queretur, habere quoque illud potestatem recipiendi resignationes.

2. Ampliatur responsio primò, ut etiam procedat de resignationibus ipsorum Canonicatum suorum, Paris. loc. cit. n. 1. Pith. loc. cit. Secundo, ut si destitutio spectaret ex privilegio vel consuetudine ad Episcopum & Collegium communiter, adhuc Capitulum nonnisi cum Episcopo recipere posset resignationes; cum in rebus communibus Capitulum sine Prælo agere nequeat. Paris. cit. q. 23. n. 3. Econtra limitanda responsio secundum Parisium, nisi fortè ex privilegio vel consuetudine Capitulum haberet facultatem instituendi & destituendi in quibusdam beneficiis; in hoc enim casu recipere posset horum beneficiorum resignationes, ait Paris. n. 5. Pith. loc. cit.

3. Respondeo secundò: Capitulum sede vacante, beneficiorum spectantium ad collationem Episcopi resignationes purè factas recipere potest. Castrop. de benef. d. 6. p. 2. §. 2. n. 4. Barb. juris Eccles. l. 3. c. 15. n. 13. Azor p. 2. l. 7. c. 17. q. 7. Garc. p. 11. c. 3. n. 256. citans Pavin. de pot. Cap. Sed. vac. q. 2. à n. 3. Sbroz. de pot. Vicar. l. 2. q. 21. n. 12. Coraf. de benef. p. 1. c. 8. n. 17. & alios, qui omnes id absolute affirmant contra Paris. cit. q. 23. n. 20. junctis n. 35. & 37. Pith. loc. cit. Laym. in c. cum olim. de majorit. & obedient. n. 11. Rebuff. &c. id nonnisi limitatè admittentes de resignationibus beneficiorum spectantium ad simultaneam Episcopi & Capituli collationem, & quæ resignantur in pœnam. Item contra Rebuff. & Rossiniac. apud Garc. n. 256. nonnisi de admisione resignationis factæ gratiâ permutationis id admittentes; de quibus paulò post in particulari. Ratio responsionis est, quòd Capitulum succedat Episcopo in omnibus, quæ sunt jurisdictionis ordinariæ (ad quam spectat receptio resignationum) exceptis casibus in jure expressis, inter quos non est dicta receptio. Castrop. Barb. loc. cit. sive, ut Azor & alii, quia licet ad Capitulum non transeant ea, quæ sunt jurisdictionis ordinariæ voluntariæ, transeunt tamen ea, quæ sunt jurisdictionis necessariæ; approbare autem seu recipere resignationem spectat ad jurisdictionem necessariam; eò quòd cum resignatio non fiat nisi justis de causis, necessitatis sit, non voluntatis consensum præstare in resignatione beneficii. Adde quòd Capitulum multa quoque possit, quæ sunt jurisdictionis voluntariæ; adeoque si ex eo, quòd Capitulum possit admittere vel non admittere ex causa resignationem, dicatur ea spectare ad jurisdictionem voluntariam, nil veter quò minus ea potestas dicatur ei competere, Paris. n. 13. juncto n. 25. quamvis & hoc ipso jam admittatur ea illi competere, quòd dicatur, Capitulum posse eam admittere & non admittere ex causa. Neque obstat, quòd alienatio sit interdicta Capitulo sede vacante, cum receptio resignationis non sit propriè alienatio; quia Capitulum eam recipiens, non hoc ipso beneficium confert aut conferre potest. Paris. n. 28. Neque obstat, quòd Capitulum sede vacante non possit dare licentiam transeundi de una Ecclesia ad alteram; quia & hoc ipsum falsum est. Paris. n. 29. juxta decis. Roræ.

4. Ampliatur & declaratur responsio nostra, ut procedat primò in resignatione quorumcunque beneficiorum, etiam juris patronatûs, ut nimirum & has recipere queat Capitulum sede vacante cum consensu patroni, seu patrono id sciente & non contra.

contradicente; qui etiam eo ipso consentire videretur, si post factam à Capitulo receptionem resignationis praesentet aliquem à Capitulo instituendum. Paris. n. 32. & 33. Secundò non tantum procedit in resignatione, quæ fit in resignantis penam, utpote cujus admissio est iustitia, & in his, quæ sunt iustitia, succedit Capitulum sede vacante; sed & in aliis factis non in penam, sed merè voluntariè, Garc. loc. cit. n. 258. citans Sbroz. Pavinum ubi antè contra Paris. Pirh. Laym. quibuscum sentire viderur Fermoſin. tr. de Capitulo sede vac. q. 25, n. 3. & 7. hoc vixos fundamento: quòd hæc admissio sit gratiosa, in iis autem, quæ sunt gratia, non succedat Capitulum. Tertio etiam in resignationibus beneficiorum spectantium ad collationem solius Episcopi. Garc. n. 260. citans Pavin. ubi antè, contra AA. jam citatos, ac præcipuè contra Paris. n. 38. citantem pro se aliquot decisiones; qui tamen hoc ipsum limitat, n. 40. nisi Capitulum sede vacante esset in possessione conferendi, & recipiendi resignationes omnium beneficiorum, etiam spectantium ad collationem solius Episcopi.

5. Respondeo tertio: Capitulum sede vacante admittere potest resignationes factas causa permutationis. Paris. cit. q. 23, n. 31. Azor. p. 2. l. 3. c. 38. q. 4. Chok. de permut. benef. c. 2. n. 5. citans Suar. de relig. l. 4. de simonia. c. 23. n. 11. Feder. de Senis de permut. benef. q. 36. Pavin. de pot. Cap. sed. vac. p. 2. q. 2. Zerol. in pr. Ep. p. 2. v. Capitulum. §. 7. & c. Item Rebuff. in pr. tit. de devolut., n. 94. & 95. Ros. finiac. c. 35. n. 2. apud Garc. cit. n. 257. contra Fermoſin. loc. cit. n. 7. & alios quosdam antiquos. Intelligendum tamen hoc ipsum est non nisi de resignationibus illorum beneficiorum, quorum collatio aliàs pertinet ad Capitulum privativè, aut saltem simultaneè ad Capitulum & Episcopum, & non illorum, quorum collatio spectat ad solum Episcopum, eò quòd in talium beneficiorum collatione non succedat Capitulum; etsi enim, ut dictum, recipere possit & horum beneficiorum resignationes, ea tamen conferre nequit. Chok. loc. cit. n. 5. quòd autem hæc limitatio potius locum habeat, in receptione resignationis factæ permutationis gratiæ, quam resignationis factæ simpliciter, ratio hæc est, quòd in hac resignatione separari possint hæc duo, receptio resignationis, & collatio beneficii resignati, & consequenter recepta hac resignatione à Capitulo collatio illius beneficii reservari futuro Episcopo; in receptione autem factæ permutationis gratiæ dicta duo separari non possunt (saltem ad longum tempus, aut ita, ut penes unum sit admissio resignationis, & penes alterum collatio) sed eo ipso, quo recipitur & admittitur hæc resignatio, beneficia permutata in continenti permutantibus conferri debeant; quia hi aliter non resignant, quam ut beneficia sibi conferantur, ut expressè tradit Lott. l. 3. q. 19, n. 10. his verbis: Permutatio secum trahit executionem, consummatique in simplici Superioris admissione, juxta doctrinam Innoc. in c. inter cetera, n. 3. de præb. quem sequitur Archid. in c. unic. de rerum permut. in c. adeo ut non sit necessarius actus collationis, ut punctualiter Federic. de Senis cons. 73. n. 5. & expressè adhuc Gonz. ad reg. 3. gl. 14. n. 43. & 44. ubi in permutatione non est necessaria aliqua expressa collatio nova ipsis permutantibus de beneficiis permutatis faciendæ; sed statim, quòd ex causa permutationis beneficia resignantur, & Superior resignationem admit-

tit, absque alia transfert ea invicem in alterutrum, & in continenti permutatio eo ipso perfecta permanet absque alia nova collatione; nam illa admissio habet vim tacite collationis: citat pro hoc Federic. de Senis tr. de permut. n. 44. q. 27. Anchar. in cit. c. inter cetera, & Rotam decis. 16. n. 6. de rer. permut. in antiq. & decis. 1. n. 3. eod. tit. in novis. Vide tamen, quæ circa hoc punctum, num scilicet in permutatione opus sit novà collatione, dicendum sit inferius, ubi de hoc ex professo. Proinde nec subsistere videntur, quæ tradunt Azor. loc. cit. Wameſ. to. 1. consil. 13. n. 10. Chok. loc. cit. n. 6. & alii, posse Capitulum & horum beneficiorum spectantium ad solius Episcopi collationem, resignationes factas permutationis gratiæ recipere quidem, sed ea utrimque resignata non posse permutantibus à Capitulo conferri, sed reservanda successori Episcopo, & sic non nisi ab eo in hoc casu perfici posse permutationem. Nam licet admittatur quocumque cum Castrop. de benef. d. 6. p. 3. §. 1. n. 2. citante pro hoc Garciam p. 11. c. 4. & n. 25. admissionem resignationis factæ permutationis gratiæ non esse, nequidem tacitam beneficiorum sic resignatorum collationem, eò quòd beneficia compermutantibus concedi nequeant, quouique vacent, adeoque prius per resignationem (intellige admissam, quia per resignationem necdum admillam nondum vacant) vacent, quam conferantur, & consequenter admitti possit resignatio illorum, quin ea resignata conferantur; ut etiam hæc ipsa separatio resignationis à collatione probari viderur ex eo casu; quòd, si Episcopus, postquam recepit resignationem beneficiorum spectantium ad se solum factam permutationis gratiæ, mortuus fuisset, antequam ea contulisset, Capitulum sede vacante ea permutantibus possit ac debeat conferre, eò quòd jam præcessisset Episcopi consensus in collationem non nisi permutantibus faciendam, & ex alia parte illa collatio debita sit permutantibus, ut Chok. loc. cit. n. 9. ex Milif. in repertor. v. Capitulum, sed. vac. Licet id inquam admittatur; cum tamen dicta resignatio admitti nequeat, quin simul admittatur (intelligente hanc resignationem) conditio collationis illorum beneficiorum compermutantibus faciendæ, ut expressè ibidem Castrop. & Garc. (quin & ut Castrop. ibid. n. 1. in fine, admittens resignationem ex causa permutationis eò ipso obligetur, beneficia resignata compermutantibus conferre) adhuc Capitulum non poterit illas resignationes recipere, & collationem illorum beneficiorum reservare Episcopo futuro, eumque obligare ad ea, hæc & non aliis conferenda, cum libertatem, quam is habet conferendi beneficia, quæ ad illum solum spectant conferenda, constringere nequeat; quidquid aliàs sit de eo, num longo temporis intervallo post admissam talem resignationem fieri possit collatio. De quo vide Castrop. loc. cit. n. 3. & citatum ab eo Azor. p. 2. l. 7. c. 29. n. 28. id affirmantes, & casum, in quo id fieri possit, afferentes.

6. Respondeo quarto: Potest quoque Capitulum sede vacante committere receptionem resignationis beneficiorum etiam faciendæ permutationis gratiæ. Paris. cit. q. 23. n. 34. citans Pavin. de pot. Cap. sed. vac. p. 2. q. 2. n. 15. & nominatim Vicario suo à se constituto, ut indicat Chok. cit. n. 9. Denique observandum, quòd moxet Paris. loc. cit. n. 49. quòd Capitulum sede vacante in casibus

fibus, in quibus recipere potest resignationes (intellige, quas alias sede plenâ se solo recipere non possit) & illa conferre, debeat hoc facere ante provisionem faciendam in Consistorio de novo Pralato, quia tamdiu vacat sedes, & factâ hac provisione nequaquam id potest, etiam ante captionem à novo provito possessionem.

Quaestio 392. Quid possint Abbates circa admissionem resignationum?

1. Respondeo primò: Abbates non exempti non possunt recipere resignationes, nec præstare auctoritatem permutantibus. Paris. l. 7. q. 15. à n. 1. Tamb. loc. cit. n. 6. dum enim exempti sunt, habentque Ecclesias, aliâque loca pleno jure sibi subiecta, uti & in suos Monachos (adde & alios eorundem beneficiatos) omnimodam jurisdictionem (uti id ipsum ex eo, quod exempti sunt, infert Paris. loc. cit. n. 5. & 4.) habent ibidem jurisdictionem quasi Episcopalem seu parem Episcopis, & dicuntur Ordinarii. Ad jurisdictionem autem Episcopalem & ordinariam sicut spectat destituere beneficiatos etiam invitos, sic & spontaneas eorum resignationes tam pure quam gratiâ permutationis factas recipere. Paris. à n. 5. & ex eo Chok. loc. cit. n. 4. Tamb. loc. cit. à n. 7. Porro quod de Abbate dictum, idem dicendum de Præposito, Priore, similibusque Prælatibus regularibus, quocumque demum nomine veniant.

Ecclesiis, locisque exemptis. Paris. loc. cit. n. 3. Chok. loc. cit. n. 2. Tamb. loc. cit. n. 6. dum enim exempti sunt, habentque Ecclesias, aliâque loca pleno jure sibi subiecta, uti & in suos Monachos (adde & alios eorundem beneficiatos) omnimodam jurisdictionem (uti id ipsum ex eo, quod exempti sunt, infert Paris. loc. cit. n. 5. & 4.) habent ibidem jurisdictionem quasi Episcopalem seu parem Episcopis, & dicuntur Ordinarii. Ad jurisdictionem autem Episcopalem & ordinariam sicut spectat destituere beneficiatos etiam invitos, sic & spontaneas eorum resignationes tam pure quam gratiâ permutationis factas recipere. Paris. à n. 5. & ex eo Chok. loc. cit. n. 4. Tamb. loc. cit. à n. 7. Porro quod de Abbate dictum, idem dicendum de Præposito, Priore, similibusque Prælatibus regularibus, quocumque demum nomine veniant.

Quaestio 393. Quid Præpositus, Decanus, Archidiaconus, Archipresbyter, similesque Prælati in Ecclesiis secularibus possint circa recipiendas resignationes.

Respondeo: Nisi ex privilegio vel aliâ (intellige consuetudine vel prescriptione) habeant hanc facultatem (uti apud Eburones & alias Belgii ditiones in plerisque beneficiis, in quibus jus instituendi habent, habere Præpositos & Archidiaconos hanc potestatem auctorizandi permutationes, testatur Chok. de permut. p. 1. c. 16.) non posse illos recipere resignationes, neque simpliciter, neque permutationis gratiâ factas. Paris. l. 7. q. 16. n. 1. & 2. citans DD. communiter in c. quod in dubiis. de renunc. Chok. loc. cit. loquens expressè de permutationum auctorizatione. Ratio est, quia potestas talis excluso privilegio vel prescriptione, hanc præstandi auctoritatem est solius jurisdictionis Episcopalis, aut quasi talis, qualem tales non habent. Paris. loc. cit. n. 6.

Quaestio 394. An Auditores Rotæ, & Referendarii utriusque signaturæ, hoc est, gratiæ & justitiæ, Notarii & iudices recipere possint resignationes beneficiorum?

1. Respondeo ad primum negativè: nisi forte ad hoc haberent Auditores speciale mandatum Papæ. Paris. l. 7. q. 18. n. 1. juncto n. 4. citans Rotam decis. 15. in antiqu. & decis. 3. in novis. de renunc. ubi attestetur sic servari in Rota. Possunt tamen Auditores recipere cessionem litis super beneficio coram ipsis pendente; cum aliud sit, renunciare juri, aliud liti. Paris. loc. cit. n. 1. juncto num. 3.

2. Respondeo ad secundum etiam negativè: Paris. l. 7. q. 19. à n. 1. tamen enim Rota decis. 3. de renunc. in novis. tenuit affirmativam, id tamen rotum hodie abijt in desuetudinem. Paris. ibid. n. 2. ex Papazon. in addit. ad dictam decis. 3. dicens: omnibus notum esse, Referendarios illos hodie non habere facultatem, ac concludens, neque illos illam unquam habuisse.

3. Respondeo ad tertium: Neque Notarios, sive sint Imperiales, sive Apostolici; sive in Curia, sive extra Curiam recipere posse resignationes beneficiorum. Paris. l. 7. q. 25. n. 1. & 2. subdens ex Nav. conf. 1. n. 2. de renunc. factam coram illis renunciationem esse nullam, & n. 3. cum Rebuff. factâ coram illis resignatione, vacare beneficium

2. Amplianda responsio primò, ut procedat etiam respectu beneficiorum constitutorum in Ecclesiis illis aliâs subiectis, uti id ex eo etiam patet, quod, licet in iis jus instituendi haberent, hi tamen ab iis instituti non administrant sine licentiâ diocesani; cum tales Abbates subiecti sint Episcopis. Paris. cit. q. 15. n. 2. Chok. loc. cit. n. 1. Amplianda videtur secundò; etiamsi resignantes aliâs sint regulares eorum subditi, etiam obtinentes beneficia regularia, hoc est, non nisi solita ac debita ex fundatione aut aliunde obtineri & haberi à regularibus. Sic Chok. loc. cit. ubi postquam expressè quaesivisset, num Abbas præstare possit auctoritatem permutationi faciendâ inter duos Monachos subditos suos de beneficiis ad suam collationem spectantibus, respondet n. 2. si sermo est de Abbate non exempto à jurisdictione Ordinarii, is permutationibus supradictis auctoritatem præstare non poterit. Quamvis hoc ipsum tamen limitandum videtur, ita ut, si beneficium regulare sit verè manuale (uti à ratione regularis præsumitur rectè ad manualitatem) subiectum collationi Abbatis, seu in quo talis Abbas similisve Prælatus non exemptus instituere habet suum subditum regularem, & ab eodem illum amovendi, hic subditus illud liberè resignare valeat in manus sui Prælati, isque eam resignationem admittit. Et à fortiori, si beneficium seu officium esset merè claustrale seu religionis, quo etiam invitum sine consensu conventus privare posset, dum, ut Laym. Th. mor. l. 1. tr. 4. c. 7. n. 28. ex Abbate in c. quanto de off. ordinari. n. 5. D. Tho. in 2. dist. 44. q. 2. a. 3. Navar. in comment. 2. de regular. n. 63. tales prælati etiam non exempti sint Ordinarii iudices suorum regularium in causis pertinentibus ad statuta regularia & disciplinam, possuntque eos punire, etiam privativè ad Episcopum.

3. De ceterò limitanda responsio universaliter, seu etiam respectu beneficiorum aliorum sive regularium, sive secularium, sive existentium in Ecclesiis propriis, sive aliibi, dum fortè talis Abbas aliâsve Prælatus non exemptus jus auctorizandi certorum beneficiorum resignationes & permutationes obtineret ex prescriptione aut privilegio. Chok. loc. cit. n. 8.

4. Respondeo secundò: Abbates, similesve Prælati exempti à jurisdictione Episcopali, possunt recipere resignationes, & auctorizare permutationes beneficiorum constitutorum in eorum

in præjudicium resignantis, non autem Superioris. Nisi fortè Notarius recipiat resignationem nomine Superioris, uti responsum limitat Paris. n. 4. citans Menoch. de recuper. possess. remed. 1. n. 277. Boërium, &c. De cetero, qualiter in Curia Notarii Camera & Cancellaria recipiant consensum, dictum fuit supra. Item renunciationem factam extra Curiam in manibus Notarii esse ratificabilem, & communiter ratificari; cum in Bullis provisionum beneficiorum soleat apponi clausula: *etiamsi vacent extra Curiam per resignationem coram Notario.* tradit Paris. loc. cit. n. 5. & 6.

4. Respondeo ad quartum negativè: Etsi coram iudice, dum hic est Auditor Rotæ, fieri possit cessio litis super beneficio. Paris. l. 7. q. 28.

Questio 395. An executores gratia deputati à Sede Apostolica ad providendum de beneficiis vacantibus vel vacaturis possint recipere resignationes, v.g. alicuius volentis resignare in eorum manibus, ut recepta resignatione provideant beneficium resignatum?

Respondeo negativè, Paris. l. 7. q. 22. n. 1. Garc. p. 11. c. 3. n. 261. citantes Coras. de benef. p. 1. c. 8. n. 17. & Rotam, Nisi executor datus ad providendum in mandato suo accepisset quoque specialiter hanc facultatem recipiendi resignationes, utpote à qua forma mandati dependet ipsius potestas, Paris. cit. q. 22. n. 7. juncto n. 4. Garc. loc. cit. cum aliis officium talium executorum non sit, nisi providere nominato de beneficio vacante, vel vacaturo, Paris. n. 3. citans Selv. de benef. p. 3. q. 11. n. 109. Bellam. de benef. permut. p. 5. q. 2. n. 7. & ex alia parte necesse sit, ut expressè committatur receptio resignationis. Paris. n. 2. citans e. dudum. de prob. in 6. Unde nec finè tali speciali commissione & expressione invitum destituere possunt beneficium. Paris. n. 6.

Questio 396. Coram quo Abbates Abbatiam resignare possint ac debeant?

1. Respondeo primò in genere: Abbates non nisi in manibus sui Superioris renunciare possunt ac debent, Paris. l. 7. q. 15. n. 19. juxta c. dilecti. ult. de renunc. Laym. ibid. & Abb. notab. 2. Butrio. n. 3. sive resignare non debent, nec possunt, nisi in manibus habentis potestatem instituendi Abbates, similèsvè Prælatos, & destituendi invitos iustis de causis. Tamb. de jure Abb. to. 1. d. 13. q. 1. n. 3. Hinc

2. Respondeo secundò in specie: Abbatia & Prioratus (idem est de alijs Prælaturis secularibus) quarum collatio aut provisio spectat ad Papam, resignari non possunt, nisi in manibus Papæ; quia illarum institutio & destitutio ad Papam solum spectat, non secus ac de Episcopatu & Superioribus dignitatibus docet Gl. & AA. communiter in clem. de renunc. Tamb. loc. cit. n. 7.

3. Respondeo tertio: Dum Abbates Priores, (intellige, quorum institutio non spectat ad Papam) Generalem vel Definitorem, similèsvè Superiorem, potentem eos deponere, agnoscunt, in ejs manibus facienda resignatio. Tamb. l. cit. n. 3.

4. Respondeo quarto: Nequaquam Abbates alique Prælati, dum eliguntur à Conventibus Monachorum, vel Capitulis Canonicorum, in manibus

eorum Collegiorum vel Conventuum resignare possunt suas Prælaturas. Tamb. loc. cit. n. 8. Laym. ad cit. c. dilecti. Etsi nihilominus Capitulum vel Conventus post talem coram se factam resignationem procedant ad electionem novi Prælati, electio nulla est; & hic est casus cit. c. dilecti. Si enim resignatio, adeoque vacatio Prælaturæ legitimè non præcessit, non valebit etiam electio novi Prælati. Laym. Tamb. ll. cit. additque etiam Tamb. posse legitimum Superiorem talis Abbatis seu Prælati resignantis Prælaturam conferre, cui vult, absque eo, quòd ad electionis cassationem prius procedat, juxta ea, quæ in simili de Episcopo docet Nav. cons. 2. de renunc. Sed & irrita est absolutio, quæ talis resignans absolvit Monachos aliòsvè subditos suos ab obedientia; cum fieri nequeat, ut Prælato, dum is Prælaturam retinet, (uti fit, dum talem resignationem non ratificat Superior, aut alteri Prælaturam confert) subditi, præsertim regulares professi obedientiam non debeant; cum Prælatura & subditio, regimen & debita obedientia sint correlativa. Unde etiam frustra Monachi in hoc casu iterum spondent obedientiam tali Prælato, utpote à quo nunquam liberati fuerunt. Ità ferè Laym. ad c. lecta. de renunc.

5. Respondeo quinto: Tametsi Abbates, Prælatique alii similes regulares non exempti à suis regularibus electi instituuntur seu confirmantur ab Episcopo; non videntur tamen hodie dum posse coram Episcopo resignare suas Prælaturas. Licet enim olim Abbates ab Episcopo, in cuius dicecesi monasterium situm erat, deponerentur, ut colligitur ex Concil. Turon. 2. c. 1. §. 7. Tamb. loc. cit. q. 2. n. 11. Licet etiam quantum est de jure communi, Episcopus poterat monasteriis ac regularibus Ecclesiis vacantibus Oeconomum constituere, ut Innoc. & Host. in c. ult. de statu monach. nec non dare Coadjutorem Abbati, ac ipsum à suo officio iustis de causis remove, & illo remore constituere tantisper monasterio administratorem, non videntur tamen ità hodie dum Episcopi posse destituere Abbates, sed id spectare ad Superiores intrà ipsas religiones, in quos ista potestas translata videtur.

Questio 397. An inferiores Papæ habentes facultatem recipiendi resignationes, possint committere receptionem resignationis?

Respondeo Paris. l. 7. q. 29. n. 2. posse tales committere receptiones resignationum duntaxat, quibus receptis, cum beneficium vacet, possunt committere collationem. Vide de hoc dicta supra, ubi de Legato Apostolico & Vicario Episcopi.

Questio 398. Intra quantum tempus acceptari aut rejici debeat resignatio?

Respondeo: Resignatione facta extra Curiam coram ijs, ad quos id spectat, ejus acceptatio vel rejectio debet fieri intra mensem. Paris. l. 11. q. 2. n. 6. Barb. juris Eccles. l. 3. c. 15. n. 113. Chok. ad reg. Cancell. de publicand. n. 15. Sic enim constituit Gregor. XIII. in constitutione sua: *Humano vix iudicio &c.* quæ est de publicanda resignatione, ubi de beneficiis, quæ deinceps in manibus ordinariorum collatorum, etiam Cardinalium, etiam indulta & facultates ad hoc ab Apostolica Sede habentium, ac Legatorum, etiam de latere, & Delegatorum etiam spiritualium, ejusdem

eiusdem Sedis extra Curiam Romanam resignari, etiam ex permutacionis causa, contigerit, ipsi infra mensem negotium universum admissiois vel re-jectionis resignationis huiusmodi, & si per eos facienda erit, provisionis resignati beneficii juxta Apostolicas & alias Canonicas Sanctiones omnino absolvant. Et qui sic provisus fuerit, intra tres menses à die sibi facta provisionis illam publicet, & possessionem beneficii capiat modo & formâ supradictis; alioquin illis elapsis nulla sit ejus provisio, & beneficium vacare censeatur eo ipso, Ordinariis & aliis prædictis, qui hac, ut eis præscribuntur, non perfecerint, eo casu potestate disponendi de his beneficiis sint eâ vice privati, eorumque dispositio eo casu ad Sedem Apostolicam devoluta existat, aut aliis idoneis ab ipsa Sede duntaxat modo & formâ prædictis concedatur. &c. Unde vides idem tempus observandum in admittendis vel rejiciendis resignationibus factis permutacionis gratiâ. Paris. loc. cit. n. 12. Chok. loc. cit. Item comprehendit hoc decreto Gregoriano quoscunque non solum jure ordinario, sed etiam ratione quorumcumque indulgentiarum & concessarum facultatum habentes potestatem recipiendi resignationes. Paris. n. 8, dicens bonum fuisse, in particulari omnes illas personas exprimi, ut tollerentur lites & dubia, omnesque casus exprimerentur. Item vides, quod, si prædicti intra mensem non admiserint vel rejecerint resignationes, sint privati ex ea vice facultate disponendi de illis beneficiis, & eorum dispositio ad Sedem Apostolicam devoluta existat. Paris. n. 7. Utrum autem intra eundem mensem eadem beneficia sint conferenda, ut sonare videntur verba dictæ constitutionis, non conveniunt AA. Affirmat Paris. cit. n. 7. Chok. loc. cit. Garc. p. 11. c. 3. n. 285. & 337. Negat Barb. loc. cit. eod quod particula Et in dicta constitutione disjungat, ac proinde orationem disparatam faciat, quasi dicat, quod negotium provisionis resignati beneficii juxta Apostolicas & alias Canonicas Sanctiones omnino absolvant, & sic collationis tempus regulari debere juxta dispositionem juris communis, in c. nulla, de concess. præb. ita ut sola admissio & rejectio, in quibus cadere posset fraus, censeatur restricta ad mensem. Porro dictam Gregor. Constitutionem in viridi observantiam esse, & hodie adeo usum receptam, ut non possit allegari, eam in partibus non fuisse publicatam, ait Chok. loc. cit. n. 13. De ea, quantum tangit publicationem, plura inferius.

PARAGRAPHVS VII.

De causis, ex quibus fieri & admitteri possit & debeat resignatio.

Quæstio 399. An resignatio ejusque admissio necessario fieri debeat ex causa aliqua?

1. **R**espondeo affirmativè. Paris. l. 5. c. 1. n. 2. citans Imol. in loc. cit. 1. de rer. permut. ac dicens esse communem. Corrad. in pr. benef. de benef. l. 5. c. 1. n. 7. dicens, in resignatione beneficii saltem indistinctè requiri causam. Pirrh. ad tit. de renunc. n. 39. dicens, requiri causam justam & legitimam. Engels ad eund. tit. n. 5. dicens, requiri legitimam ac gravem causam; quamvis n. 6. in P. Leuten. Fori Benef. Tom. III.

sine subjungat: cum hodie non sit clericorum penuria, & jure communi non videatur in inferioribus beneficiis specialis aliqua causa desiderata, ideo consuetudo obtinuit, ut etiam sine causa graviore ex libera voluntate resignationes admittantur. Unde etiam ex Zypao in analysi juris Pontificij, hoc tit. n. 1. testatur, Bullam Pij V. in qua resignationum coram Ordinariis faciendarum causa statuuntur, non esse ubique usum receptam. Veruntamen, cum, ut ait Pirrh. loc. cit. si licitum foret unicuique pro libitu & arbitratu suo relinquere seu dimittere beneficia, talis libertas cederet in maximum Ecclesiæ detrimentum, non nisi ex justis causis possint ac debent resignari beneficia. Præterea, cum beneficia clericis semel in titulum concessa sine justa & gravi causa eis auferri nequeant, æquum quoque sit, ut nec ipsi eadem sine justa causa dimittere valeant.

2. Limitanda tamen responsio est: ut licet nulla prorsus appareat causa in resignationibus factis in manibus Papæ, sint nihilominus validæ, cum possit Papa dispensare in his, quæ sunt juris positivi, etiam sine causa, ut habet communis. eoque magis in beneficalibus, in quibus ipse habet plenissimam potestatem. Corrad. loc. cit. n. 10. Idem habet Valent. de benef. l. 3. tit. 18. n. 16. ubi: quantum ad resignationem beneficiorum simplicium, quæ ex consuetudine non requirunt personalem residentiam, coram Papa de stylo & consuetudine recepta nulla videtur requiri causa, quæ ab eo recipitur resignatio simpliciter, & absque causa facta in favorem alicujus, solumque dicitur in supplicatione: cum ex certis & rationabilibus causis animum suum moventibus resignare intendat. &c. Quamvis, ut Corrad. loc. cit. n. 7, hodie in resignationibus, quæ fiunt coram Papa, satis exprimitur causa, cum in supplicatione semper dicatur: habens aliunde, unde vivere possit: & ex parte resignantis causa soler esse affectio, quæ ipse vult obvenire beneficium cognato, vel alteri amico suo.

Quæstio 400. An in dubio rectè presumatur, resignationem factam & admissam cum causa?

Respondeo affirmativè. Corrad. l. 5. c. 1. n. 7. Paris. l. 5. q. 1. n. 3. citans Burrio in c. super hoc, de renunc. n. 5. & ibi communiter AA. Tond. q. benef. p. 3. c. 180. n. 4. in fine. Et quidem primò ex parte resignantis; cum in dubio non presumatur jactatio proprii, l. de indebito. ff. de probat. & ob id non presumitur donatio, ut Mascard. de probat. conclus. 554. cum communi; neque renunciatio, ut idem Mascard. conclus. 1263. Proceditque id multò magis in renunciatione beneficii Ecclesiastici, dati, ut inde vivat beneficiatus. Paris. loc. cit. à n. 9. Unde si reperitur facta renunciatio, presumendum est, ex justa causa eam factam fuisse. Paris. n. 7. Dein ex parte Superioris admittentis resignationem, eod quod is non admisset resignationem, si justa causa eam admittendi non adfuisset. Paris. loc. cit. n. 8. dum talis presumitur princeps, qualis de jure esse debet. Corrad. loc. cit. ex Decio conf. 580. n. 2. & egisse actum, qualiter is legitime geri debebat; adeoque non admisisse sine ulla causa resignationem. Et hæc præcipue, cum resignationes admittuntur per Papam, in quo presumitur causa, etiam si ad sit præjudicium tertii, Corrad. cit. v. 7.